

ХАЙРАНДЕШ

ҲАМЕШАБАҲОР

Китоби аввал

Хучанд
«Ношир»
2020

ББК 84 Тоҷик 7-5
Х-77

Мухаррир *Мубашиш Акбарзод*

Хайрандеш. Ҳамешабахор, китоби аввал
– Хучанд, «Ношир», 208 сах.

© Нашриёти «Ношир», 2020

ҲОЛНОМА

Хайрандеш (Қурбонов Хайриддин Шарифович) 4 апрели соли 1961 дар деҳаи Чағами Болои ноҳияи Шамсиддини Шохин (собиқ ноҳияи Шӯрообод) дар оилаи омӯзгор таваллуд шудааст.

Мактаби миёнаро то синфи нухум дар зодгоҳаш хонда, як соли охир дар мактаби миёнаи рақами 30-и ноҳияи Коммунистӣ (ҳоло Кӯшонӣён) таҳсил намуда, онро соли 1977 хатм кардааст. Баъди хатми мактаби миёна як сол роҳбари маҳфили хониши адабии Хонаи пионерони шаҳри Қўрғонтеппа (ҳоло Бохтар) буд.

Соли 1978 ба факултаи филологияи тоҷики Донишгоҳи давлатии Тоҷикистон дохил шуда, онро соли 1983 хатм намуд ва то соли 1993 дар мактаби рақами 40-и ноҳияи Кӯлоб омӯзгори фанҳои забон ва адабиёти тоҷик буд. Баъдан, то соли 1999 ба ҳайси нозири калони Маркази иттилоотии раёсати гумруки вилояти Хатлон кор кардааст.

Ҳамзамон аз соли 1997 то соли 2006 вазифаи директори Гимназияи ибтидоии «Хайрандеш»-ро ба уҳда дошт, ки муассиси гимназияи худӣ шоир Хайрандеш буд.

Солҳои 2001-2006 котиби масъули шӯъбаи Иттифоқи нависандагони Тоҷикистон дар вилояти Хатлон буд.

Аз 1-уми июли соли 2006 то 31 майи соли 2007 вазифаи муовини сармуҳаррири нашрияи «Иқтисод ва ҳаёт»-ро ба уҳда дошт.

Аз 10 июни соли 2007 то 2 феввали соли 2009 ба ҳайси роҳбари маҳфили «Оламафрӯз»-и Маркази чумҳуриявии корҳои тарбиявии берунамактабии назди

Вазорати маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон фаъолият мекард.

Як муддат дар Донишгоҳи иқтисодии Тоҷикистон ҳамчун мушовири кафедраи забонҳо адои вазифа кардааст.

Аз соли 2009 то соли 2011 корманди китобхонаи ба номи Абулқосим Лоҳутии шаҳри Душанбе буд.

Солҳои 2011-2012 сармуҳарририи нашрияти «Шарқи озод»-ро ба уҳда дошт.

Аз 2-юми апрели соли 2012 то 1-уми августи соли 2012 ба ҳайси сармутахассиси шуъбаи «Таҳрир ва интишорот»-и Китобхонаи миллии Тоҷикистон фаъолият кардааст.

Солҳои 2012-2014 сардори шуъбаи «Таҳрир ва интишорот»-и Китобхонаи миллии Тоҷикистон буд.

Солҳои 2014 – 2016 сармутахассиси шуъбаи Тарғиб ва баргузории чорабиниҳои фарҳангии Китобхонаи миллии Тоҷикистон буда, аз соли 2016 то ин дам сармутахассиси шуъбаи Маркетинг ва менеҷменти Китобхонаи миллии Тоҷикистон мебошад.

Ҳамзамон аз 4-уми январи соли 2016 то ин дам сармуҳарририи нашрияти «Пайрав»-и Вазорати маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистонро низ ба уҳда дорад.

Аз 15 – уми сентябри соли 1981 ҷамъияти адабиеро бо мақсади дастгирии навқаламон ва адибони ҷавон бо номи Маҳфили Хайрандеш таъсис додааст, ки он дар шаҳрҳои Кӯлоб ва Бохтар амал карда, фаъолияти ин маҳфил имрӯзҳо дар Китобхонаи миллии Тоҷикистон идома дорад. Маҳфили Хайрандеш дар Китобхонаи миллии Тоҷикистон ба се қисмат ҷудо мешавад: маҳфили «Ҳамешабахор», маҳфили «Равшандилон» ва маҳфили «Дунёи китоб».

Хайрандеш таъсисдиҳандаи Маркази тоҷикшиносӣ дар собиқ Китобхонаи ҷумҳуриявӣ ба номи Абулқосим Фирдавсӣ ҳаст, ки ин Марказ имрӯз дар Китобхонаи миллии Тоҷикистон низ фаъолият дорад.

Шоир ба кишварҳои зиёд, аз ҷумла ба Россия, Эрон, Афғонистон, Ҳиндустон, Хитой ва Туркия сафар кардааст.

Аълоҷии матбуоти Ҷумҳурии Тоҷикистон,

Аълоҷии фарҳанги Ҷумҳурии Тоҷикистон,

Аълоҷии маорифи Ҷумҳурии Тоҷикистон.

Узви Иттифоқи нависандагони Тоҷикистон - аз соли 1997.

Оиладор. Соҳиби се фарзанд: ду духтар, як писар ва набераҳо.

ҒАЗАЛИЁТ

Эй гирифторон, гирифторам, гирифтори сухан,
Пуди худро бофтам як умр бо тори сухан.

Олам аз бекор безор аст, то коре кунам,
Корҳо душвор шуд, душвортар кори сухан.

Бо сухан дору мадори бешуморе кардаанд,
Куштаи бисёр мебинам сари дори сухан.

З-осмонҳо бар замин омад фурӯ наззораам,
Қоматам ҳам гашт охир дар таҳи бори сухан.

Навбаҳор омад гулафшон, чехрахандон, дафзанон,
Ҳар касе ёри касе бошад, манам ёри сухан.

Подшоҳи олами шеър аз нажоди ориёт,
Мавлавӣ то ҳасту Фирдавсию Аттори сухан.

Бо сухан дилбастагонро, эй Худо, тавфиқ деҳ,
То қиёмат бош, Хайрандеш, ғамхори сухан.

Шиштанӣ дорад сари дасторхони тоҷикӣ,
Мазза дорад хурдани як бурда нони тоҷикӣ.

Эй биё, бо Ҳақ даромезему сар боло кунем,
Аз замини тоҷикӣ то осмони тоҷикӣ.

Офарид, эй офтоб, эй хок, эй об, эй ҳаво,
«Маснавии маънавӣ» рӯху равони тоҷикӣ.

«Шоҳнома» гуфтан осон нест дар аҳди гадо,
Ҳаст лозим қудрату тобу тавони тоҷикӣ.

Умр бошад, оқибат рӯзе ба гӯше мерасад
Доду вою нолаву оҳу фиғони тоҷикӣ.

Кош Исмоили Сомонӣ зи нав пайдо шавад,
Тоҷикистон бишканад то ормони тоҷикӣ.

Хайрандешо, ғазал бисёр мегӯӣ чаро?
Кайф дорад шеър гуфтан бо забони тоҷикӣ.

Соли 1986

Зиндагонӣ гоҳ осон асту гоҳе мушкил аст,
Гоҳ чун канду асал, гоҳе чу захри қотил аст.

Талху ширин ҳар чӣ меояд, ба навбат бигзарад,
Шукри қисмат мекунад, ҳар кас агар ноқобил аст.

Зиндагонӣ меравад ҳамвора чун оби равон,
Ҳар кӣ дунёбеҳабар бошад, фақат дар соҳил аст.

Ними мардум босаводу ними мардум бесавод,
Босаводу бесавод аз рози пинҳон ғофил аст.

Зиндагонӣ, эй азизон, мавчи пайдарпай будаст,
Човидон будан дар ин дунё ҳаёли ботил аст.

«Дониш андар дил чароғи равшан аст», андеша кун,
Ҳар касе дониш намеомӯзад, ӯ нокомил аст.

Зиндагонӣ ҳукми шоҳӣ дорад, эй соҳибдилон,
Гоҳ одил ҳаст, сад афсӯс, гаҳ ноодил аст.

То тавонӣ, некӣ аз худ мону некӣ пеша кун,
Панди Хайрандеш мегирад касе, к-ӯ оқил аст.

Бар ману кори ман андоми ҷаҳон сард гирифт,
Бар туву кори ту худро, аҷабо, мард гирифт.

Ту чӣ кардӣ, ки туро бахт муяссар гардид,
Ман чӣ кардам, ки маро сар ба қадам дард гирифт?

Некро неку ба бад бад бирасад аз гардун,
Ҷар кӣ аз ҷархи фалак, ҷар амале кард, гирифт.

Ту чӣ донӣ, чӣ қадар дарду ғаму доғу алам
Сабз аз сурху сафеду сияху зард гирифт.

Як ман олуда наям дар ватани нафсу нафас,
Домани поку намозии ту ҳам гард гирифт.

Хайридин, ҳеч най, ҳеч наянд одамакон,
Ҷар касеро, ки Худованд биёвард, гирифт.

Эй маҳиновоз, овози маҳинат дилкаш аст,
Шаҳд рез, эй ангубинлаб, ангубинат дилкаш аст.

Аз лабат як бўса, эй шоҳи шаҳаншоҳони ҳусн,
Гар бубахшӣ бар ғуломи камтаринат, дилкаш аст.

Ҳам рухат, ҳам чашму абрӯ, ҳам нигоҳат дилрабост,
Ҳам қадат, ҳам осмонат, ҳам заминат дилкаш аст.

Хуб бад карданд дар пешат мани бекинаро,
Теғи кин бар ман кашидӣ, теғи кинат дилкаш аст.

Дилкашат гуфтам, маро дашном додӣ, эй нигор,
Ин ҳама дашному он чини чабинат дилкаш аст.

Чо шудӣ дар чашми Хайрандешу дар чону дилаш,
Қадду басту пову дасти нозанинат дилкаш аст.

Хамӯш, эй мард, кун раҳме ба ҷонат,
Ба ҷонат мезанӣ тир аз забонат.

Ҳисоби дӯстонатро макун кам,
Макун афзун шумори душманонат.

Мабодо кӯр чашмони банурат,
Мабодо ланг он пой равонат.

Чаро худ мекунӣ рози дилат фош?
Чаро худ мекунӣ бар худ хиёнат?

Пушаймон аст саҳт андар танат ҷон,
Туро бас дар азоб аст ин амонат.

Балои ҷони Хайрандеш гаштӣ,
Ту, эй расвои бедину диёнат.

То нагардӣ ҳамдилу ҳамсуҳбату ҳамсони мо,
Мебарӣ умре ҳасад бар чехраи хандони мо.

Қимати худро замоне бар иёри мо масанҷ,
Ваҳ, чӣ мушкил мешавад охир туро осони мо.

Кош сӯзад дар дилам умре ғами ишқат чу шамъ,
Кош монад дар лабат умре паи дандони мо.

Аз дили мо ҳар нафас орад бурун бўи биҳишт,
Нӯш кун, эй ҳамсафар, аз чашмаи ҳайвони мо.

Дар дили торикшаб аз бечароғӣ дам мазан,
Дар назар овар чароғи дидаи рахшони мо.

Сухбати моро ғанимат мешумар дар зиндагӣ,
Нони номардон надорад лаззати талқони мо.

Бад макун зинҳор, эй дил, гарчи Хайрандеш гуфт:
Хайрандешӣ намеварзанд дар Хатлони мо.

Гапат шунидаму омад ба диданат ҳавасам,
Туро бидидаму дарёфтам, ки худ чӣ касам.

Агар ба шаб накунам ёди ту, сияҳрӯзам,
Агар ба рӯз набинам ту ро, ба шаб нарасам.

Манам зи хайли маризон, фиғон, азизонам,
Маро баред, дар ин шаҳр танг шуд нафасам.

Маро баред ба шаҳре, ки дилкушо бошад,
Раҳо кунед зи бандам в-аз ин ватанқафасам.

Дареғ, аз паси ман корвон намеояд,
Ба дард то дами маҳшар фиғон кунед чарасам.

Баланду пасти чаҳон вогузор, Хайрандеш,
Баландтар зи уқобам, ки паст аз мағасам.

Ғуломиям тамом, оваҳ, надорад,
Ба озодӣ, дарего, раҳ надорад.

Сабуканчомиямро ҳеҷ оғоз,
Сабукандешиямро қаҳ надорад.

Манам афтода дар чоҳи ғуломӣ,
Ғуломӣ тор дорад, таҳ надорад.

Гаҳе аслу гаҳе васлу гаҳе фасл,
Гаҳе инсоф дорад, гаҳ надорад.

Ба рӯз аз ман бичӯяд соя хуршед,
Ба шаб нури рухамро маҳ надорад.

Худоё, ин фалак меҳру муҳаббат
Ба Хайрандеш мардум аҳ надорад.

Чӣ бисёр аст айёру шаҳу дарвеш дар дунё,
Чӣ бисёр аст арзи синаҳои рӯш дар дунё.

Дуо кардам тағи дарвозаи девори ғӯристон:
Намонад кошкӣ як одами бадкеш дар дунё!

Ту ро бегона хеш асту маро хеш аст бегона,
Надорам кор бо бегонаву бо хеш дар дунё.

Маро зоданд мавҷи ханда дар базми гулистонҳо,
Ту ро зоданд баҳри ғуссаву ташвиш дар дунё.

Бирез, эй соқии даврон, маи гулгун ба сад солам,
Надорам орзуи зистан з-ин беш дар дунё.

Пас аз чандин ҳазорон сол мехонанду мегӯянд:
Наёмад зираке монанди Хайрандеш дар дунё.

Пои дил бар дари донои Фаранг уфтодаст,
Кори ин шишаи бечора ба санг уфтодаст.

Чон ба чонон диҳаму тан ба ғуломӣ надихам,
Дар миёни ману ӯ касрати чанг уфтодаст.

Сарви хандонлабу хуршедлико дар бари ман
Махвашу дилкашу мавзуну кашанг уфтодаст.

Гуфта будам, ки ба ӯ ёр шавам то дами марг,
Ин чигаррехта бас дур зи нанг уфтодаст.

Войи он кас, ки намак хӯрду намакдон бишикаст,
Ҳайфи он кас, ки пайи нашъаву банг уфтодаст.

Намаки умр, ки гандидаву захрогин аст,
Чун тавон дид, ки дар оина занг уфтодаст.

На рубой, на дубайтӣ, на ғазал, Хайрандеш,
Баъд аз ин ҳеч мағӯ, қофия танг уфтодаст.

Пушти ин парда чӣ асрор ниҳон аст,
Пушти ин парда сад асрори чаҳон аст.

Пушти ин парда дусад пардаи дигар,
Пушти ҳар парда дусад пардадарон аст.

Дар чаҳон ҳеҷ кас осуданафас нест,
Зиндагӣ бар сари мо бори гарон аст.

Дигарон ранҷу ғаму ғусса надоранд,
Орзуҳом ба коми дигарон аст.

Зумрае дар ҳаваси лаҳзаи дидор,
Зумрае мотами моро нигарон аст.

Ман ба ин одами садпушта чӣ гӯям,
Пушт модом ки пушти падарон аст.

Хайрандештарин давлати дунё
Кӯр дар дидани соҳибназарон аст.

Ин ҷой ҷӣ хушманзара, ин ҷой ҷӣ ҷой аст,
Ин ҷой касе омад агар, чехракушой аст.

Ин ҷой на ҷоест, ки хезад халали ғам,
Ҳангомаи роҳатталабон рӯҳфизой аст.

Шайхест ба хидмат, ки вучудааш ҳама ҳикмат,
Ҳам ҳикмату ҳам хидмати ӯ ғуссазудой аст.

Ин ҷой ҷӣ ҷой аст, фараҳовару ҷонбахш,
Андар таги зардолуву андар лаби сой аст.

Ҳамсӯхбатии аҳли хирад-равшании ҷашм,
Гелосу мавизи сияху пудинаҷой аст.

Роҳат кунад он кас, ки ба саҳрои ҳақиқат
Ободсухан, обиладил, обилапой аст.

Ин дам нафасе беғамии мост ғанимат,
То боз ҷӣ бинем, дигар ҳукми Худоӣ аст.

Ҳар касе дар ҳар кучо машғули шуғле дилкаш аст,
Ҳар диле шуғле агар дорад дар ин дунё, хуш аст.

Осмон оташ, замин оташ, самандар дар ғирев,
Зери по, болои сар, аз чор сӯям оташ аст.

Нест дунёро ба ман меҳру маро рағбат ба ӯ,
Дар нигоҳам ҷуз ғазал дигар ҳама лушу лаш аст.

Алҳазар, ёрон, ки ман ҳам оқибат сар мекашам,
Ғайри ман дар гирди ман ҳар кас, ки бошад, саркаш аст.

Паноҳам бод аз ёрони бадгӯ,
Паноҳам бод аз морони бадхӯ.

Паноҳам бод аз ин ноҷавонмард,
На парво дораду не дида, не рӯ.

Ба қасди ҷони ман омад камонкаш,
Паноҳам бод аз он чашму абрӯ.

Раҳо худ гашту моро дар бало монд,
Паноҳам бод аз хасми балочӯ.

Кучо номуси мардони баномус,
Ки меноланд аз занҳои хушрӯ?

Занонро дидаам, афсӯс, афсӯс,
Ки саргарманд дар бад кардани шӯ.

Намегирам дигар дам, Хайрандеш,
Ба як дам то ба охир мекашам зу.

Эй чуғз, чаро ҷой ба вайрона накардӣ?

Эй шер, чаро наъраи шерона накардӣ?

Эй субҳ, чаро дам назадӣ дар нафаси шом,

Эй пой, чаро пора ту завлона накардӣ?

Эй меҳр, чаро дар дили ёрон нанишастӣ?

Эй шеър, чаро зулфи сухан шона накардӣ?

Эй лаб, ту чаро тар нашудӣ дар шакари шеър?

Эй шаб, ту чаро гӯш ба афсона накардӣ?

Овораи дунё, дили ман, ҳаққи ту ин аст,

Он ёр насибат буду шукрона накардӣ.

Эй маст, ба ҳушёрии ту шубҳа надорам,

Боре ҳаваси гӯшаи майхона накардӣ.

Хайро, ту биё, хайр куну хайр куну хайр,

Вайрона шуд олам, ки ту хайрона накардӣ.

Талхам агар гулобу гулам хор мешавад,
Аз дасти он шакарлаби Фархор мешавад.

Дар хона рост ҳеч намеояд, эй ҳабиб,
Ҳар маслиҳат, ки дар сари бозор мешавад.

Девонае, ки дар сари бозор маст буд,
Ҷуро мазан ба санг, ки ҳушёр мешавад.

Ёри маро ба сояи гул хоб бурдааст,
Эй боғбон, маханд, ки бедор мешавад.

Эй он ки қаср сохтаӣ аз сари ғурур,
Ин кулбаро масӯз, ки даркор мешавад.

Хайро, ту бад макун, ки дар ин панҷрӯза умр
Онро, ки хайр кард, Худо ёр мешавад.

Эй маст, бирав, соғару паймона надорам,
Меҳмони азизӣ ту, вале хона надорам.

Девонаву хушёр зиёд аст ба олам,
Ман кор ба хушёру ба девона надорам.

Овози калу кӯр баланд аст дар ин шаҳр,
Дар хирмани ин тоифа як дона надорам.

Кал додари кӯр асту гадо баччаи шайтон,
Эй мӯи сарам, тулт машав, шона надорам.

Симурғи саҳардузди фалак дар паси Қоф аст,
Таб дораму шаб дораму афсона надорам.

Бегона надорад хабар аз Хайру мақомаш,
Эй хеш, биё, меҳр ба бегона надорам.

Ту меваи расидаї, муборак ин расиданат,
Ҳанӯз ночашидаї, дареғи ночашиданат!

Зи роғи дар ниғаҳ макун, барову рӯ панаҳ макун,
Бурун хиром, чони ман, ки омадам ба диданат.

Худои ишқу ошиқӣ, ба ишқ ҳам ту лоиқӣ,
Зиёда бод офарин ба ишқ офариданат!

Чаро зи мо рамидаї, хато зи мо, чӣ дидаї?
Биё, биё, канори ман фидои орамиданат.

Дигар ту лаб чӣ мегазӣ, агар лабат газидаам,
Нагуфтаам ба одамон, мурам ба лаб газиданат.

Ба қош усма мекашӣ, мақаш, бас аст, маҳвашӣ,
Биҳиштро намедиҳам ба як бағал кашиданат.

Чаноби Хайридин, бигӯ: зи пушти духти орзу
Ту медавию медавӣ, чӣ суд аз давиданат?

Марг гуфтему сиёҳӣ гуфт мардум хобро,
Хезу рӯ шӯ, рӯшноӣ гуфт мардум обро.

Рӯш мисли рӯи Мавлоно банур аст ин қадар,
Аз тиреза дидам имшаб чехраи маҳтобро.

Меравӣ, мо аз кучо ёбем мислат баъд аз ин,
Ҳамдилу ҳамқисмату ҳамсухбати ноёбро?

Ҳар касе як чиз гум кардаст, аммо сад дарег,
Баччаҳои шаҳри мо гум кардаанд одобро.

Ҳеч медонӣ, ки Хайрандеш дорад орзу,
Иттиҳоди шоирони хиттаи Кӯлобро?!

Эй ҳама чот қандалот, оби ту дар шакар тар аст,
Хоки ҳама яке, вале аз ту зи чои дигар аст.

Сӯхт зи тафси оташат мағз ба мағзи устухон,
Бод, ки мевазад зи ту, роҳату рӯҳпарвар аст.

Бӯи ту дошт мичмараш, рӯи ту дошт минбараш,
Боду ҳавои кулбаам аз ғазалат муаттар аст.

Ояду суҳбат оварад, меҳру муҳаббат оварад,
Пайки саодат оварад, ин чӣ тилисми пайкар аст?

Чони ману ҷаҳони ман, дар пайи қасди чони ман,
Ҳар ниғаҳи ту ништар аст, ҳар мижаи ту ханҷар аст.

Бӯи чу себ дориё, ҳусни базеб дориё,
Макру фиреб дориё, ошиқи ту қаландар аст.

Мисли ту гулнасабе, гулбадане пайдо нест,
Мисли ман шоири ширинсухане пайдо нест.

Мисли ту ҳеҷ ғизоле начамидаст ба дашт,
Ғазалӣ ҳаст, вале мисли мане пайдо нест.

Мисли ту гул ба гулистон ба диёре нашукуфт,
Дар чаҳон баҳри чунин гул чамане пайдо нест.

Табъи ман ҳаст ба ҳар анчуман имрӯз баланд,
Шамъи рӯи ту ба ҳеҷ анчумане пайдо нест.

Дар ба дар, шаҳр ба шаҳр омаду рафте, ки марост,
Мислат, эй офати чоғ, дар ватане пайдо нест.

Шоир ангушт ба лаб дораду пешона ба каф,
Сухан афзуну ба қадрат сухане пайдо нест.

То бигирям, нолаву афғону фарёдам бидех,
То бихандам, чеҳраи чун лола хандонам бидех.

То бинолам, сӯз бахшу то биболам, рӯз бахш,
То бинолам, то биболам, дарду дармонам бидех.

Ман Сикандар нестам, то чӯямаш мулки ба мулк,
Бандаат ҳастам, Худоё, оби ҳайвонам бидех.

То набинам рӯят, аз дунё пурармон меравам,
Ваъдаи дидор бар ду чашми пазмонам бидех.

Дар мани шӯридасар магзор саргардон шавад,
Юсуфи гумгаштае дорам, ту Канъонам бидех.

Ҳар касе аз даргаҳат ҳар чӣ талаб дорад, маро
Файзу эҳсонам бубахшу нури имонам бидех.

Ризқи Хайрандешро сар то сари дунё мапош,
Луқмаи ноне ба хоки поки Хатлонам бидех.

Ин ҷаҳон хӯрду хобҳо дорад,
Ин ҷаҳон инқилобҳо дорад.

Ҳеч донӣ, ки ин ҳама роҳат
Аз пайи худ азобҳо дорад?

Ҳар касеро ба чашм мебинӣ,
Нонавишта китобҳо дорад.

Шиква аз ӯ макун, ҷаҳон аз пас
Инчунин бас ҷанобҳо дорад.

То сари об роҳ бас дур аст,
Зиндагонӣ саробҳо дорад.

Ҳаст то бастае, кушоиш ҳаст,
Қасри иқбол бобҳо дорад.

Осмонвор бош, Хайрандеш,
Осмон офтобҳо дорад.

Зиндагонӣ чист, шоир? Чуну чанде!
Лолаханде дар сари кӯҳи баланде!

Оббозӣ байни баҳри беканоре,
Шаҳсаворӣ дар сари зини саманде.

Ин суханро чун гуҳар суфт устоде,
Ин гуҳарро хуш пазируфт арҷманде.

Ку саворе, ку савобе, ку мазоре?
Беғуборе, беғуноҳе, бегазанде?

Кӯҳ будӣ, раммаҳоят мечариданд,
Коҳ гаштию бихӯрдат гӯсфанде.

Пои мо чуз қуллапаймой надонад,
Нописанд уфтод з-ин раҳ нописанде.

Ку тамошогар, ки Хайрандеш дорад
Дар сари кӯҳи баланде лолаханде.

Ба ман уфтод яке кори рақиб,
Чор шуд дидаи ночори рақиб.

Ҳар матое, ки маро буд ночиз,
Шуд гарон бар сари бозори рақиб.

Гӯиё майли шукуфтан дорад,
Гунча зад рӯи раҳам мори рақиб.

Сари ман гашт ба ёдаш побанд,
Дили ман сӯхт ба рафтори рақиб.

Ба умеде, ки бисозад умре,
Нафасе чанд шудам ёри рақиб.

Оқибат боз ба поям бихалид,
Неши захролуди хори рақиб.

Биншин, эй дӯст, бари Хайрандеш,
Ки малул аст зи дидори рақиб.

Қадам паст карданд қоматчаҳо,
Нишонданд пастам шаҳоматчаҳо.

Агар аз сиёсат маро тарс нест,
Битарсам вале аз сиёсатчаҳо.

На аз бумбу лозер бисӯзад ҷаҳон,
Ҳазар аз алавбозии баччаҳо!

Басавлат, гузоред, савлат кунанд,
Ки куштанд моро басавлатчаҳо.

Ҳақиқат ба мандат кучо мерасад?
Расидан натонад ба мандатчаҳо.

Бигӯ, аз китоби калонат чӣ суд?
Ҷаҳонро гирифтанд бо хатчаҳо.

Намири зи офат, вале мекушанд
Туро, Хайрандеш, офатчаҳо.

Аҷаб роҳе, ки гарду чанг дорад,
Дил аз паймудани он нанг дорад.

Ба ӯ гуфтам, ки рози дил кушоям,
Аҷаб марде, ки дар дил санг дорад.

Гаҳе дар осмони сулҳ бинам,
Кабутар бо кабутар чанг дорад.

Даҳонашро бубандед, эй азизон,
Ки не одобу не фарҳанг дорад.

Шабе дар маҳфиле дидам, ки гунге
Диле монанди рӯди Ганг дорад.

Ба ман гуфтӣ, ки аҳдам оҳанин аст,
Чӣ лозим оҳане, к-он занг дорад?

Макан шеър аз дарахти Хайрандеш,
Ки ду-се ғӯраи беранг дорад.

Дилрабоёнанд чамъу дилбарону дилкашон,
Мутрибони зухратабъу сарвари зухравашон.

Оташе дорам ба дил, чашмони ман хокистар аст,
Сахт метарсам зи хокистардилу чашмоташон.

Мо ки маҳрумем аз файзу нишоташ, қисматом,
Хомаи моро аз оби зиндагӣ гаҳ-гаҳ чашон.

Сад дареғу дарди он қавме, ки як қавми дигар
Қатра меовардашон, дарё вале мебурдашон.

Халқро аз мазҳабу миллат чӣ мепурсӣ, мапурс,
Зинда бодо иттиҳоди меҳнату меҳнаткашон!

Ҳар саре бояд, ки андешад таги чархи фалак,
Баъди мо дар зиндагӣ аз мо чӣ мемонад нишон?

Дӣ ҳавои назми Ҳофиз кард Хайрандеш ҳам,
Қоҳқаш акнун пазад дар сар ҳавои Қоҳқашон.

Таъна бар ман мезанӣ, «Ҳон, эй чаноб,
Дам ғанимат, сар бибардор аз китоб.

Кам бихон, бисёр хондан хуб нест,
Мағзи худ беҳуда месозӣ хароб.

Бода хӯр, аммо ғами дунё махӯр,
Дил бинех бар айшу бар чоми шароб.

Баҳра бардор аз ҷамоли махвашон,
Кам бидех, эй дӯст, ҷонатро азоб!»

Гӯш кардам, ҳар чӣ гуфтӣ, эй ахӣ,
Гӯш деҳ бар ман, ки мегӯям ҷавоб:

«Ман намехонам ҳичои нобачо,
Дил намебандам ба кори носавоб.

Ҳеч гаҳ н-оянд бо ҳам созгор
Офтобу абру Хайрандешу хоб!»

Ҳар чӣ пайдо шуд ба дунё, оқибат гум мешавад,
Баъди Хайрандеш Хайрандеш маълум мешавад.

Дӯстон, пешониям шӯр асту дастам бенамак,
Дастпарвардам калон шуд, моли мардум мешавад.

Ошиқонро раҳму шафқат ҳасту меҳри дилбарӣ,
Ҳар касе беишқ бошад, бетараҳҳум мешавад.

Ишқ агар ишқи ҳақиқӣ бошаду сӯзандачон,
Зоғ ҳам монанди одам дар тақаллум мешавад.

Бишкуфад шоир миёни дӯстдорони адаб,
Моҳ ҳам хушрӯйтар дар байни анҷум мешавад.

Маст Хайрандеш аз чому сабӯи Мавлавист,
Эй Чалолиддин, биё, Кӯлоб ҳам Рум мешавад.

Дили ранчида дигар ҳеч бари ёр нарафт,
Ранчи беҳуда кашидем, ки дар кор нарафт.

Гарчи сад бор падарвор насихат кардем,
Сол охир шуду ин хуншуда як бор нарафт.

Чашми ман гуфт, ки мон, ҳеч набошам махмур,
Тарфи он наргиси мастонаи хаммор нарафт.

Лаби ман буд ба гулзори рухаш парвона,
Гирди он чашму даҳону лабу рухсор нарафт.

Зулфи ошuftаи ӯ мон, ки парешон бишавад,
Дастии ман чониби он кждуми чаррор нарафт.

Як-ду-се бор бурун рафтаму вопас гаштам,
Пои ман пеш дигар то раҳи Фархор нарафт.

Ҳар кӣ донист ғаму дарди дили Хайрандеш,
Даст бар сар заду биншасту паи кор нарафт.

Хонда мулло мешавад гуфтем, мулло ҳам нашуд,
Чо ба боло мешавад гуфтем, боло ҳам нашуд.

Дил ба май доду ба зан доду ба айшу нӯш дод,
Зуд расво мешавад гуфтем, расво ҳам нашуд.

Чехрагулгуне, ки бо ман чехрааш гулгунтар аст,
Дилбари мо мешавад гуфтем, аз мо ҳам нашуд.

Чони мо сӯзонду моро зору танҳо монду рафт,
Боз пайдо мешавад гуфтем, пайдо ҳам нашуд.

Дил ба мисли чашма мечӯшиду мечӯшид шеър,
Чашма дарё мешавад гуфтем, дарё ҳам нашуд.

Дӯш душман буду душман монду мемонад мудом,
Дӯст фардо мешавад гуфтем, фардо ҳам нашуд.

Як гунаҳ дорем, Хайрандеш медонад, халос,
Оҳ, ифшо мешавад гуфтем, ифшо ҳам нашуд.

Ҳар қадар пастию расвоию чаҳлу содагӣ
Ҳаст дар олам, Худо бисёр бар ман додагӣ.

Ою бенавбат даро, эй дилбари хуршедваш,
Маҳвашон навбат барои суҳбатам истодагӣ.

Ман ба рӯи маҳваше боре бағал накшудаам,
Ҳар тараф бинам, ба рӯям сад бағал бикшодагӣ.

Марг меояд шабона, ё ба рӯз, омода бош,
Рӯҳ мебахшад ба одам доимо омодагӣ.

Эй Худо, завқи баландаш бахшу рӯҳи безавол,
Заъф меорад ба Хайрандеш рӯҳафтадагӣ.

Ҳар кӣ бар дард давое нарасад,
Ишқ зомин, ки ба ҷое нарасад.

Шоми он кас, ки наярӯзад дил,
Ба дами субҳи сафое нарасад.

Ҳиммати духтари зебост баланд,
Ки ба ӯ нарху навое нарасад.

Кош ман гавҳари чашмаш бошам,
Ки ба беаҳдувафое нарасад.

Шеър беқадру на дилкаш бошад,
Агараш ҳарфу ҳичое нарасад!

Дилбари ман аҷаб олуфта шудааст,
Чашми бад дур, балое нарасад!

«Сӯхт нафас, хонаи дил дар гирифт»,
Оташи дил шуъла заду сар гирифт.

Дида маро пурғаму хунинчигар,
Бар каф аҷал дастаи ханҷар гирифт.

Шаҳпари шаҳбоз ба авчат маноз,
Оташи Ҳақ боли Самандар гирифт.

Дар ниғаҳи лолаи чашмони ман
Дашти ғазал оташи аҳмар гирифт.

Қуз хираду донишу одобу фазл,
Рӯи чаҳонро кӣ саросар гирифт?

Ҳеч гаҳе хор нашуд дар чаҳон,
Ҳар кас агар панди калонтар гирифт.

Каъбаи шоир ғазали ноби ўст,
Об дилам аз дили Кавсар гирифт.

Ҳадди худ бишнос, эй болопараст,
То наёй боз аз боло ба паст.

Он ки зебаш поғаҳи дар буд, ӯ
Аз бари болои боло менишаст.

Медиҳандаш сар замоне, ҳолиё
Мебарандаш то фалак дастобадаст.

Оҳ, мушкил шуд ба даст афтонданаш,
Ин малах аз пеши мо сад бор ҷаст.

Ҳар касе к-ӯ буд бо ман меҳрубон,
Риштаи меҳру муҳаббатро гусаст.

Эй дарего, дар ҳамин серӯза умр
Ихтиёри хешро додам зи даст.

Гир Ҳофиз, дасти Хайрандешро,
Киштии ӯ ҳам нишасту ҳам шикаст.

Маро бар ҳоли худ монед, ман бисёр мегирам,
Ки ман бар ҳоли зори чархи качрафтор мегирам.

Дигар аз дасти ман коре намеояд, намеояд,
Мани бечора дар як рӯз сесад бор мегирам.

Агар аз гиря як соат бимонам, ноҷавонмардам,
Даруни хонаву дар кӯчаву бозор мегирам.

Худоё, ин чӣ гап, даркору нодаркор механдам,
Худоё, ин чӣ гап, даркору нодаркор мегирам,

Мани пазмонпарешонро ба ҳоли хештан монед,
Замоне талх механдам, замоне зор мегирам.

Фақат бирёну бирёнам, фақат гирёну гирёнам,
Ба шаб хангоми хуфтан, рӯз вақти кор мегирам.

Ба Кӯлобаш ҳамехонанду Хайрандеш мегӯяд:
Маро монед, ман дар кӯчаи Фархор мегирам.

Чанде шудам ошнои хилват,
Чону дили ман фидои хилват!

Аввал ту чафо ба чони худ кун,
Он вақт бубин вафои хилват.

Аз боиси одамон бисӯзад
Хуршед дар он фазои хилват.

Яъне ки барои зиндагонист,
Хилват набувад барои хилват.

Сад силсила дарду ғам зудояд
Як лаҳзаи дилкушои хилват.

То роз ба ту чаҳон кушояд,
Бикшой ту дасту пой хилват.

Ин аст муроди Хайрандеш:
Ман бошаму ту ба ҷои хилват.

Сад оҳу нола, ки вақтам ба ихтиёрам нест,
Агарчи рӯзу шабон як нафас қарорам нест.

Қадам ба ишқ гузорам, даме наёсоям,
Нафас ба ишқ барорам, вале барорам нест.

Мабод боадабӣ карда лаб фурӯ бандам,
Миёни аҳли адаб гарчи эътиборам нест.

Дило, фусурдадилонро ба ҳоли худ мондам,
Дигар ба тӯдаи бешавқу завқ корам нест.

Тапид дил, ки тапидан хуш аст дар афлок,
Ба кунчи сина тапидан дигар шиорам нест.

Агарчи чаҳчаҳа дорӣ ба шавқ, Хайрандеш,
Ҳанӯз савти ту дар гӯши боғ форам нест.

Гирён нашавед рӯзи борон
Аз файзу саҳои навбаҳорон.

Пайванд замину осмон аст,
Пайванд шавед, дӯстдорон.

Бар санг занед чоми бода,
Онро шиканед, бодахорон.

Ҳарчанд ки манъи бода карданд,
Мастанд зи бода сад ҳазорон.

Дар сояи бед кош бошам,
Ҳар сӯй навои обшорон.

Ман об хурам аз оби чашма,
Чашм об хурад зи гулӯзорон.

Оед суроғи Хайрандеш,
Дидор ғанимат аст, ёрон!

Гуфто кий? Гуфтам: Яке шоир, ки мегӯяд ғазал,
Гуфто: Ғазал хон, бишнавам. Гуфтам: Бигирам дар бағал!

Оғӯш сӯям боз кард, шӯре барам оғоз кард,
Андар лабони ӯ шакар, в-андар лабони ман асал.

Ҷ гул шуду ман булбулаш, ӯ май шуду ман қул-қулаш,
Ман шахд хӯрд, ӯ асал, ман шеър гуфтам, ӯ масал.

Хуш кард вақтам нозанин, армон надорам баъд аз ин,
Парво надорам, гар маро олам кунад дӯғу дағал.

Хуш омадӣ бар бурданам, ман розиям бар мурданам,
Аммо намесӯзад дилат бар нозанинон, эй ачал?

Дунё пури беор ҳаст, номард ҳам бисёр ҳаст,
Дорам, ту худ гӯ, з-ин миён, ман зеби марги бемаҳал?

Бар нокаси бадкешро, ранчонд Хайрандешро,
К-ӯ бо димоғи сӯхта ширин намегӯяд ғазал.

Машав асло гиребонгири мардум,
Ки мемири ба захми тири мардум.

Чӣ давронест, к-афтодаст, ёрон,
Ба дасти ҷоҳилон тақдири мардум?

Агар хоҳӣ шавӣ шоҳи қаламҳо,
Қалам, як умр кун тасвири мардум.

Расон аз номи ман девонаҳоро:
Халосӣ нест аз занҷири мардум.

Сияҳномо, миёни мардумон бош,
Сафедат мекунад тадбири мардум.

Қадам бе пир нагзорам, Худоё,
Дуо бояд гирифт аз пири мардум.

Калон гаштаст охир Хайрандеш
Ба дегу косаву кафгири мардум.

Номус нест, гарчи баланд аст номашон,
Гардан мадеҳ ту ҳечу макун эҳтиромашон.

Одам ба чашму хашмашон одам ҳисоб нест,
Пастанд беҳисоб, фурувар зи бомашон.

Ҳушёр бош, покдило, ғайри захр нест,
Афзун агар бирехт шакар аз каломашон.

Дар субҳашон саховати хуршедро кӣ дид?
Хуршед шав, дило, ки расидӣ ба шомашон.

Обод дор хона, ки ин зумра мешаванд
Як умр хонасӯзи нафасҳои хомашон.

Эй дил, мабанд меҳр ба аҳли чафову чавр,
Эй лаб, магир алайк дигар бар саломашон.

Осудагӣ ба мардуми бадкин ҳаром бод,
Шамшери хешро бикашам аз наёмашон.

Мутгафиқ бошед дар кори савоб, эй зӯрҳо,
Дар адаб машхур бояд будан, эй машхурҳо.

Аз ту мепурсам, чаро, эй қисмати баргаштабахт,
Рӯбарӯям мекунӣ ҳар рӯз бо манфурҳо?

Кори ман боре наафтадасту шукри зиндагӣ,
Кори душман ҳам наафтад кош бар мағрурҳо.

Шуд раҳо моҳӣ зи шаст, акнун шино дорад ба шаст,
Ў намедонад, ки ин раҳ мебарад то тӯрҳо.

Меравам пайваста роҳу мешавам дури қариб,
Чаҳди он дорам, ки то гардам қариби дурҳо.

Чашми одам нурполо боду чонош нурбор,
Ин қадар бенур афтодем байни нурҳо.

Чӯрҳо ночур мегарданд бо ҳам, водареғ,
Чӯр, Хайрандеш, торат бод бо ночӯрҳо.

Бандаозор ба ҷавлону ба бандаш накунанд,
Ҷуку ҷондор фаровону сипандаш накунанд.

Ҳофизу Бедилу Аттору Ҳилолӣ ҳама хор,
Мавлавӣ гарчи шавад зинда, писандаш накунанд.

Гашт дар боғи ҷаҳон хор гули одамият,
Майл бар Яшту Авастову ба Зандаш накунанд.

Бутгару сеҳргару ҷодугарон ҷилвагаранд,
Нест як марди Худочӯй, ки фандаш накунанд.

Хайрандеш, мадеҳ панду насихат бигуздор,
Рӯдакӣ зинда шавад, гӯш ба пандаш накунанд.

Соли 1992

Синаи тозаву покизаву оина кафил,
Ки надорем дар ин дори фано кина ба дил.

Мо ҳамонем, ки аз авчи само омадаем,
Мо ҳамонем, ки имрӯз шуда пойбагил.

Рашки беҳуда накардем даме бар Ҳофиз,
Низ як зарра набурдем ҳасад бар Бедил.

Зора дорам, ки шабе ҳамдаму ёрам бошӣ,
Зора гарчи набувад хосияти марди асил.

Он паризод магар аз Камароби Фарм аст?
Ё ки аз хиттаи хушманзару зебои Тавил?

Ё магар аз Хуталон аст, ки равшанрӯй аст,
Аз кучо ҳаст, бигӯед, ҳамон шамъи Чигил?

Ташнаи шеърӯ суруд аст дили Хайрандеш,
Дар дилат завқ агар ҳаст, биё бар маҳфил!

Худ ниғаҳ дор, ниғаҳ дорандат,
Дил маёзор, наёзорандат.

Бад мабин, бад макуну бад машунав,
Дӯст медор, ки медорандат.

Дар шумор аст ҳама соати мо,
Нек бишмор, ки бишморандат.

Лаҳза бар лаҳза баландат бурданд,
Мунтазир бош, фуруд орандат.

Аз қачомолию аз қачназарӣ
Даст бардор, ки бардорандат.

Гар ба дастанд, туро ҳамчу анор,
Сахт афшор, ки н-афшорандат.

Ҷон ба ҷонони Ватан, Хайрандеш,
Зуд биспор, ки наспорандат.

Тамоми шоирон доранд шӯри мавлавиёна,
Намедонам, ба ин даъво ту розӣ мешавӣ ё на?

Ба ин рафтору гуфторе, ки ман дорам ба ҳар мачлис,
На хушёрам тавон гуфтан, на донишвар, на девона.

Китоби бад надорад ҳеч гаҳ дар ҳеч чашм арзиш,
Китоби нағз боқад аст чун гавҳар ба ҳар хона.

Чаро чоҳил банеъмат ҳасту оқил ҳаст дар захмат,
Чаро бояд шавад муҳтоҷ донишманду фарзона?

Маро дар байни мардум қадрдон дардошноӣ кард,
Ғазалҳое, ки мо гуфтем, дорад қадри дурдона.

Худоё, ин қадар вақт, ин қадар давру замонҳо рафт,
Ҳазорону ҳазорону ҳазорон ормонҳо рафт.

Кӣ медонад, ки баъд аз мо чӣ гардишхост дар гардун?
Кӣ медонад аз ин ҳомун кучо он корвонҳо рафт?

Ба боғи ҳусн пайдо боғбоне мешавад ё не?
Гули шарму ҳаё аз боғи рухсори чавонҳо рафт.

Чӣ рафтанҳо ба поинҳо, чӣ рафтанҳо ба болоҳо,
Яке зери замин, дигар ба авчи осмонҳо рафт.

Намедонанд ин мардум румузи ошноиҳо,
Аз онҳо рафт Хайрандеш, Хайрандеш аз онҳо рафт.

Чӣ ғам аст дар дили ман, чӣ ғам аст, худ надонам,
Ки чаро чунин ҳақирам, ки чаро ғамошёнам?

Чӣ ғам аст дар дили ман, на кам аст дар дили ман,
Ғами дил кучо фишонам, нашавад, кучо кашонам?

Ки на дӯст мешиносад мани хастаро, на душман,
На бародару на ҳамсар, ба кучо барам фиғонам?

Чӣ кунам, чӣ чора чӯям, чӣ илоҷ баргузинам,
Ки дар ин чаҳони фонӣ нарасад ба кас зиёнам?

На забони ҳам бифаҳманд, на гуноҳи ҳам бубахшанд,
Биравам ба пеши морон, ки малул аз одамонам.

Ҳар чо, ки равам, оям фарзона ба сӯят ман,
Дар чашми ҳама тобам девона ба кӯят ман.

Эй мояи дилбозон, эй тоҷи сарафрозон,
Эй шамъи назарбозон, парвона ба рӯят ман.

Гаҳ нуру гаҳе хокӣ, гаҳ, хоку гаҳ афлокӣ,
Гаҳ ринду гаҳе покӣ, бегона ба кӯят ман.

Эй ишқи ту тақдирам, эй ақли ту тадбирам,
Эй зулфи ту занцирам, в-эи шона ба мӯят ман.

Як рӯз ба Дарвозам, як рӯз ба Шерозам,
Як умр сарафрозам мастона ба бӯят ман.

Садоят ин қадар ширин, ҷамолат ин қадар дилкаш,
Дигар бутҳо ҳама ҳечанд пешат, эй бути маҳваш.

Ба васли хеш чон додию аз мурдан амон додӣ,
Зи ҳаҷрат лек сӯзондӣ маро чун дег дар оташ.

Ба зери чангу гарди дард мондам, маҳвашо, баргард,
Маро покиза кун, охир, ту фаррошию ман мафраш.

Маро кӯҳи ғамат кардаст помолу хазон чун қаҳ,
Накарда нисфи ин куҳ тай, нафас дармекашам ҳаш-ҳаш.

Ба ғам як умр побандӣ, гаҳе як лаҳза хурсандӣ,
Бирав, Хайро, чӣ мечӯӣ дар ин дунёи кашмокаш?

То ба забон дӯст, ба дил душманӣ,
Ранчи ману дарду балои манӣ.

Гӯру қиёмат, ки туро сӯхтаст,
Нестӣ, эй мард, магар мурданӣ?

Тӯр ба тӯрему фано дар фано,
Тортанак, тор чаро метанӣ?

Мавчи ҳаёт аст шикан дар шикан,
Мо нашикастем, ки то бишканӣ.

Дорад аз ин давр талаб рӯзгор
Марди тилоию зани оҳанӣ.

Хайри Худо, марди саодатнасиб,
Дар паи фазлу раҳи илму фанӣ.

Он мӯр чӣ мӯр аст, Сикандар шуда бошад,
Он мурғ чӣ мурғ аст, Самандар шуда бошад.

Он давр чӣ давр аст, ки чавр асту чаҳолат,
Он сарв чӣ сарв аст, ки ар-ар шуда бошад.

Он роҳ чӣ роҳ аст, барад зуд ба манзил,
Он пой чӣ пой аст, ки шалпар шуда бошад.

Он дор чӣ дор аст, ки дар гардани ёр аст,
Он ёр чӣ ёр аст, ки кофар шуда бошад.

Шогирд зи устод надорад ҳақи ранчиш,
Ҳарчанд ба устод баробар шуда бошад.

Роҳ соликро ба манзил мерасонад,
Чашмаро илҳом бар Нил мерасонад.

Аз чудоиҳо манол, эй най, ки рӯзе
Мавҷ соҳилро ба соҳил мерасонад.

Ғуссаи даврон туро, эй марди саркаш,
Оқибат бар сактаи дил мерасонад.

Ноумедӣ кори шайтон аст, бархез!
Саъй ноқисро ба комил мерасонад.

Пашша гар хоҳад, ки гардад борбардор,
Ҳиммати худро ба сад фил мерасонад.

Дасти ғайб, андеша бояд кард, к-аз ғайб
Теғро бар ҳалқи қотил мерасонад.

Суҳбаторо бош доим, Хайрандеш,
Шеър шоирро ба маҳфил мерасонад.

Дар биёбони васеи беканори чаҳлҷӯш
Мерасад аз ҳар тараф сад корвони чаҳлҷӯш.

Дар замини Темуру Искандару Чингизхон
Офати бисёр борад 3-осмони чаҳлҷӯш.

Қисмати шӯрам ба Шӯробод шӯронид шӯр,
Рафт ширинии умрам дар замони чаҳлҷӯш.

Кай дигар бо оқилон созем дар дунёи дун
Мо, ки бишкастем садҳо ормони чаҳлҷӯш.

Осафо, дар чаҳлҷӯшиҳои даврон алҳазар
Аз қабоятҳои алфози даҳони чаҳлҷӯш.

Чанд бори ранҷу озору таҳаммул мекашад
Мағзи сар дар зарбаҳои беамони чаҳлҷӯш?

Ҷон, макун айбаш, чу Хайрандеш бар майхона рафт,
Нест ҷои орамидан дар ҷаҳони чаҳлҷӯш.

Мешавад, ёрон, маро дар ҳар қадам вайрон асаб,
Ин чӣ сол асту чӣ моҳ асту чӣ рӯз асту чӣ шаб?

Гоҳ аз бегона меранҷам, гаҳ аз хешу табор,
Ҳудаву беҳуда, меоям, Худоё, дар ғзаб.

Худ намедонам, чаро гаштам ба ҳар кас бадгумон,
Ё магар ин бадгумониҳои ман дорад сабаб?

Рӯи оламро қабохат ин қадар печидааст?
Зиндагии поку зебо аз Худо дорам талаб.

То ба кай, бечоранолон, то ба кай, эй ҳамгилон,
Аз муғул нолему юнонию аз турку араб?!

Пилки чашмонам ба сӯзиш омад аз дунёи дуд,
Воачаб, эй воачаб, эй воачаб, эй воачаб!

Душманӣ аз ҳад гузашт, аз дӯстӣ орад хабар,
Дӯстӣ аз ҳад гузашт, он душманӣ орад самар.

Дӯст пайдо кардан осон, дӯстӣ кардан гарон,
Аз барои дӯст, лозим шуд, фидо кун ҷону сар.

Душманат бисёр бошад, рӯсиёҳат мекунад,
Ҳар замон аз пеши роҳат мебарояд сад хатар.

Дӯстат бисёр бошад, мешавад ризқат зиёд,
Ҳам сутуни хонаат, эй дӯст, мегардад зи зар.

Рӯи душманро набинӣ, нашнави ҳарфи ҳасуд,
Лаззати ин зиндагонӣ, лаззати ҳалвои тар.

Медарояд ҳарфи ӯ чун ғундаву каждум ба гӯш,
Заҳр бошад суҳбаташ, аз суҳбати душман ҳазар!

Дӯстро пиндор хуш, гуфтор хуш, рафтор хуш,
Бош, Хайрандеш, аз файзи каломаш баҳравар.

Сангу хору хас мазоҳам мекунад,
Ҳар касу нокас мазоҳам мекунад.

Пушти по зад, ҳар касе пояш расид,
Порасу норас мазоҳам мекунад.

Дар замин мехостам одам шавам,
Дар замин ҳар бас мазоҳам мекунад.

Дар ҳаво парвоз кардам чун уқоб,
Дар ҳаво каргас мазоҳам мекунад.

Шиква аз бегона кардан аблаҳист,
Хеш ҳам азбас мазоҳам мекунад.

Мо сар ба касе намефарорем,
Бо аҳли хирад ҳамеша ёрем,

Рӯ турш макун, ки мо на туршем,
Ту кина нагир, мо надорем.

Ту кор нагир, кори мо нест,
Бо корбигир кор дорем.

По бар сари ту кӣ монд, охир?
Дар пой ту сар намегузорем.

Машмор, ҳало, ту ҳеч моро,
Мо низ туро намешуморем.

З-ин маърака меравему з-ин баъд
Ин хона ба чуғз месупорем.

Одамӣ дар зиндагонӣ аз паи ҳар кор мегардад,
Гар нагардад ҳам, илоҷе нест, ӯ ночор мегардад.

Ваҳшиён одам шуданду одамон ваҳшӣ, чӣ сеҳр аст ин,
Одам одам мешавад, вақте ки одамвор мегардад.

Лолу кӯру кар дар ин раҳ, дарнамеёбанд чизе ҳеч,
Аз раҳе, ки ноҳақ аст, одам саду як бор мегардад.

Ҳар кӣ қадри вақт донад, қадри ӯ донад Худовандаш,
Гар надонад қадри вақт одам, ба одам зор мегардад.

Бори худ бардору бори дигарон бигзор, Хайрандеш,
Ҳар касе, к-ӯ феъли ҳар пайдо кунад, ӯ хор мегардад.

Чустаму пайдо накардам, чўяду ёбад маро,
Худ бияндешад, ки ин ҳикмат чунин гуфтам чаро?

Кори ман, эй шоҳи хубон, бар ту афтодаст боз,
Одамон бояд наранҷонанд корафтодаро.

Турки тоҷикам, чаро туркона санъат мекунӣ,
Дил ба ғорат бурдаӣ аз ман чаро? Ғоратгаро!

Хона равшан кардаӣ, берун тамоман тира аст,
Дар дарун пинҳон машав, берун баро, берун баро.

Нози болоро на ҳар аҳли қалам бардоштаст,
Эй бародар, ин қадар боло марав, охир, фаро!

Ин қадар дар шўразори чаҳл тунд афтодаӣ,
Шоиро, ширин мапиндор ин қадар ҳар шўраро.

Вай-вай-вай-вай, чӣ турфа ҳур аст,
Қомат чӣ қиёматест, чӯр аст.

Он кас, ки набохт дил, хабис аст,
В-он кас, ки надид, кӯри кӯр аст.

Афсӯс, ки ҳаст дастнорас,
Афсӯс, ки оши ишқ шӯр аст.

Ў ҳаст, ки дар нигоҳи ошиқ
Олам ҳама равшан аст, нур аст.

Зинҳор намерасӣ ба васлаш,
Дардо, дили ту зи ишқ дур аст.

Ғайрат бинамо ту ҳам чу ағёр,
Хайро, ҳама ғайри ту ғайор аст.

Чое равам, ки он чо шӯру мағал набошад,
Аз ёри чусту чобук холи бағал набошад.

Бар ман агар чунин чо боре шавад муяссар,
Лутфе кун, эй Худованд: он чо ачал набошад.

Беморхонаҳоро майхона кард бояд,
Соҳибдиле дар он чо бояд касал набошад.

Ширин даҳан ба ҳалво гуфтан намешавад ҳеч,
Н-ояд зи даст кор, ар лутфи азал набошад.

Лутфи азал муяссар, Хайро, чу кардат он чой,
Он чо чӣ кор ояд, к-он чо ғазал набошад?!

Шӯхе, ки дилам шикор кардаст,
Монандаи офтоб зард аст.

Аз нури ҷамоли оламафрӯз
Ҳар кас, ки насӯхт, ӯ чӣ мард аст?

Гарм аст дили ҳазину зорам,
Ҳарчанд нигоҳи ёр сард аст.

Ин гавҳари сурх кард пора,
Теги чашме, ки лочвард аст.

З-ин беш чӣ гӯям аз фироқаш,
К-ин дил ба фиғону чон бадард аст.

Зинҳор намерасад ба манзил,
Ин Хайри Худо пиёдагард аст.

Рамазон асту паричеҳра, ту моил ба манӣ,
Ноз ширин ту макун, рӯзаи ман мешиканӣ.

Душманатро ба шакар куш, на манам душмани ту,
Эй шакарлаб, ки ту ширинию шириндаҳанӣ.

Чаманорову чаманбахту чаманрухсора,
Чаманандому чаманбӯю чамону чаманӣ.

Бо умеди ту манам, эй дури макнун, акнун,
Накунӣ, то ту зи ман меҳру муҳаббат биканӣ.

Эй парипайкари ман, пар-паракон пар-пари зулф,
В-эй паричеҳра, паричашму парипираҳанӣ.

Машканам дар шикани зулфи худ, эй тавбашикан,
Ҳолиё бо ману фардо ба кадом анҷуманӣ?

Гоҳ дар тавбаву гаҳ дар ҳаваси ёру шароб,
Хайридин, рост бигӯ: одамӣ ё аҳриманӣ?

Хаставу муҳтоҷу мискин, содаву гумраҳ манам,
Кори худ мондасту кори дигарон дар гарданам.

Қарз домангиру ғам бисёру раҳ дуру дароз,
Қарзи укёнусиям бо қатраҳо чун меканам?!

Села-села мардумон Руссиярав аз дасти қарз,
Ман миёни селай андӯҳ андар меҳанам.

Хайрхоҳам беҳисоб асту ҳисоби қарз гум,
Беҳисоб аз дар ба дар ҳарчанд ман сар мезанам.

Дар таги панҷоҳ умрам гашта торикармуғон,
Ҳарф бе айнак набинад ҳар ду чашми равшанам.

Гар маошам, шайхи Хайрандеш, сарфи орд шуд,
Боз дар андешаи чою пиёзу равғанам.

Соли 1995

Дӯст афзун боду дасти мо кушод,
Кини мо кам боду меҳри мо зиёд.

Ризқи мардум бод афзун раҳ ба раҳ,
Раҳ ба раҳ, мардум расад бар ҳар мурод.

Босаводонанд ганчи чамъият,
Водареғи одамони бесавод!

Водареғо, водареғо, водареғ:
Ҳар қадам олудагӣ, фиску фасод.

Бо ҳама номехрубониҳои давр,
Бо ҳама шӯрию талхию тазод,

Хайрандешо, чӣ ширин зиндагист,
Субҳидин ҳар субҳ меояд ба ёд.

Як дӯст ба бар дораму як ҷон дорам,
Як давлату як Темури Султон дорам.

Ў ҳаст, ки бо шарофати даъвати ў
Ман майл ҳамеша сӯи Яздон дорам.

Ў ҳаст, ки бо шарофати суҳбати ў
Шукронаи мардуми мусулмон дорам.

Ў ҳаст, ки бо шарофати давлати ў
Ман давлати фазли Оли Сомон дорам.

Ў ҳаст, ки бо шарофати қисмати ў
Дарду алами миллати сарсон дорам.

Ў ҳаст, ки бо шарофати ҳурмати ў
Ҳурмат ба диёри Тоҷикистон дорам.

Ў ҳаст, ки бо шарофаташ, Хайрандеш,
Ман тахти Каю тоҷи Сулаймон дорам.

Кори мо афтоду худро қадр андозӣ чаро?
Ё намехоҳӣ магар бори дигар бинӣ маро?

Гар нахоҳӣ ворид андар дафтари корат шавам,
Ман пазирам ин суҳан, аммо худат берун баро.

Кибр аз он дорӣ: бурун н-оию нагзорӣ дарун,
Хонаи дил гашт, эй номехрубон, мотамсаро.

Андар ин дурӯза дунё ҳеч кас роҳат надид,
Нест ҷои орамидан олами пурмочаро.

Кори Хайрандеш худ сомон дих, эй Яздони пок,
Пеши номардон мабар ин шайхи корафтодаро.

Зан роҳати дил, роҳати тан, роҳати чон аст,
Зан зиндагию зиндагиафрӯзи чаҳон аст.

Зан хонаи ободу дили шоду пару бол,
Зан хотири осудаву зан ризқрасон аст.

Ку мард, ки вобаставу побастаи зан нест?
Дар ҳикмати зан рози Худованд ниҳон аст.

Озодию озодагии зан шарафи мост,
Равшан ба чароғи зани озода замон аст.

Бе зан ба ягон хона ба давлат нарасад мард,
Раҳмат ба ҳамон мард, ки ғамхори занон аст.

Баҳор омад, гул омад, сабза омад, лолазор омад,
Гулистон омад атрафшону гулбонги ҳазор омад.

Гуворо чаҳ-чаҳи мурғон, дарахтон чатригулбарсар,
Мучалло нукраобаш гулбадомон чӯйбор омад.

Ҳаво форама, замин гулхезу гулрез, осмон гулбез,
Гулобод аст ин гардун, чӣ фасли хушгувор омад.

Бигӯед интизоронро биёмӯзанд бедорӣ,
Сияҳгӯшу гули бодому наргис чашми чор омад.

Ба кӯху дашту сахро барраву бузғола дар бозӣ,
Навои нои чӯпонӣ зи тарфи чӯйбор омад.

Сафедабру сияҳабр осмонҳоро фарогир аст,
Хушо, аз неъматӣ борон барори кишту кор омад.

Баҳорӣ табъи Хайрандеш гашту турнаи мисраъ
Қатор андар қатор андар қатор андар қатор омад.

Булбул, ту чӣ мехонӣ дар ин нисфишабӣ?
Гаҳ нола ҳамекунӣю гаҳ дар ғазабӣ.

Ё ошиқи мастӣ, ки аз ин чархи фалак
Маҳбубаи чони хешро металабӣ?

Ё шоири хушлаҳча тӯӣ, Ҳофизро
Хуш замзама мекунӣ ба лафзи арабӣ?

Ё қиссаи талхи ишқро мегӯӣ
Аз давраи Қамшеду Каю Нӯҳи набӣ?

Аз шох ба шох мечаҳӣ масту хароб,
Эй ошиқи бекарор, ҳоле ачабӣ.

Ҳар навда магар пой туро месӯзад,
К-ин турфа дар изтиробу дар тобу табӣ?

Гар булбули шӯрида най, Хайрандеш,
Чӣ дар ғаму чӣ дар табу чӣ дар тарабӣ?

Муборак сабзаву борон,
Муборак бод Наврӯзӣ!
Муборак шодии ёрон,
Муборак бод Наврӯзӣ!

Замин гулрезу хандон шуд,
Ҳаво бас накҳатафшон шуд,
Зихӣ, тифлони гулгардон,
Муборак бод Наврӯзӣ!

Ҳама дар лаб шакар дорад,
Ғазал кайфи дигар дорад,
Сухансанчу сухандонон,
Муборак бод Наврӯзӣ!

Бишуд равшан чароғи гул,
Бизан чаҳ-чаҳ ба боғи гул,
Саро, эй булбули хушхон,
Муборак бод Наврӯзӣ!

Дихад ҳар донаи гандум
Хабар аз серии мардум,
Барори кор, эй деҳқон,
Муборак бод Наврӯзӣ!

Бигӯ бар шоҳу бар дарвеш,
Бигӯ бар шайхи Хайрандеш,
Бигӯ, эй чон, ба ҳар инсон:
Муборак бод Наврӯзӣ!

Сарсабз орифонро сабзинаҳо бубинанд,
Сарсабз то ҷаҳонро баъдинаҳо бубинанд.

Мардони шеърпарвар раҳҷӯ шаванду раҳбар,
Оинаҳо ҷилои Одинаҳо бубинанд.

Маҳзун мабош, эй дил, дилхун мабош, эй чон,
Бадро фақат ба олам бадкинаҳо бубинанд.

Вораста аз каму ғам, пайваста аҳли олам,
Шӯру талоши мастӣ дар синаҳо бубинанд.

Рустам дигар ба олам фарзандкуш нагардад,
Сухробҳои худро Таҳминаҳо бубинанд.

Искандарист имрӯз оини Хайрандеш,
Ояндаҳо биёянд, оинаҳо бубинанд.

Ёри ман дина ба боғ омада буд,
Усма бар қоши сиёҳаш зада буд.

Баъд аз ин дар дили ман завқ намонд
Аз тамошои гули сурху кабуд.

Қақрае зад, гули олуча шукуфт,
Гули шафтолу дигар лаб накушуд.

Зулфро дода ба чанголи шамол,
Ақлу ҳуши ҳамаро дарбирабуд.

Лаҳзае чанд хиромиду бирафт,
Оҳ аз ин омадану рафтани зуд!

Буд гӯё ки ҳама афсона,
Оҳу афсӯс, ки афсона набуд.

Оташак зад ба дили Хайрандеш,
Монд оҳу аламу ҳасрату дуд.

Эй рӯи хуш ба ҳар касу нокас кушодай,
Моро ба рӯи оташи дӯзах ниҳодай.

Бар пойбӯси қомати ту боз омадем,
Эй гул, ҳанӯз коми дили мо надодай.

Абри баҳор, гиряи зори ту баҳри чист?
Мо беиродаем, ту ҳам беиродай?

Эй субҳ, чашм мебарӣ, оинай магар?
Эй бод, маст мекунӣ, оё ту бодай?

Эй Хайрмард, аз ғами беҳудаат чӣ суд?
Олам мураккаб аст, аҷаб марди содай.

На ҳама гард, ки гард аст, саворе дорад,
На ҳама мард, ки мард аст, мазоре дорад.

На ҳама тир, ки тир аст, расад бар ҳадафе,
На ҳама шер, ки шер аст, шикоре дорад.

На ҳама хор, ки хор аст, бари гул рӯяд,
На ҳама гул, ки ту мечинӣ, хоре дорад.

На ҳама доғ, ки доғ аст, равад аз дили зоғ,
На ҳама боғ, ки боғ аст, баҳоре дорад.

На ҳама сабр баровард зи ғӯра ҳалво,
На ҳама кор, ки кор аст, бароре дорад.

На ҳама рӯз, ки рӯз аст, ба некӣ гузарад,
Рӯз агар оинарез аст, ғуборе дорад.

Хайрандеш, дар ин шаҳр дилат баст мағор,
Рав ба чое, ки талу теппаву ғоре дорад.

Занги охир охирин фазл аст дар таълимгоҳ,
Фазли дониш, фазли одобу хирад, фазли нигоҳ.

Занги охир – аввалин оҳанги иқболи баланд,
Мекунад даъват ба сӯи касбу кору иззу чоҳ.

Занги охир охирин дарс аст, дарси хайрбод,
З-ин сабаб як гӯшаи дил мешавад кам-кам сиёҳ.

Занги охир аввалин азм аст бар кӯи мурод,
Волидайнӯ аҳли мактаб ҳаст бар ин гап гувоҳ.

Занги охир – охирин сарчамъии ҳамсинфакон,
Баъд аз ин ҳар сӯпарешонанд чун мардумгиёҳ.

Занги охир аввалин қосид зи Шоҳи Зиндагист,
Як хаторо ҳам намебахшад дигар ин подшоҳ.

Занги охир охирин дидори мактаббачаҳост,
Мебарояд орзу аз пайраҳа бар шоҳроҳ.

Шаби давлат, шаби суҳбат, шаби шабҳо, шаби ялдо,
Шаби дидору базму назму машрабҳо, шаби ялдо.

Шаби ошиқ, шаби ориф, шаби олим, шаби шоир,
Шаби толиб, шаби ғолиб, шаби мавло, шаби ялдо.

Шаби шамъи пушаймонон, шаби чамъи парешонон,
Рагу пайванду аҳлу ақрабо пайдо, шаби ялдо.

Шаби пазмон, шаби меҳмон, шаби паймон, шаби эҳсон,
Намеой дигар фардову пасфардо, шаби ялдо.

Таи як сол ту як бор бар Эрон кунӣ дидор,
Шаби эҳё, шаби эҳдо, шаби шайдо, шаби ялдо.

Биё, к-аз чилва биншинам, ба кунче чилла биншинам,
Ки гардад аз паи ту чилла побарчо, шаби ялдо.

Ту, Хайрандеш, бар Машҳад ғазал овардай ё шахд?
Шаби ялдо, шаби ялдо, шаби ялдо, шаби ялдо.

Машҳад. 26.12.1996

Ҳофизо, ин манам дилогаҳи ту,
Машҳадат омадам, ба погаҳи ту.

Машҳадат омадам, дароз будаст
То ба он хоки поки ту раҳи ту.

Мерасад хуш ба гӯшам аз Шероз,
Андалебо, навои чаҳ-чаҳи ту.

Пои ланги маро Худо гирад,
Во аламҳои дасти кӯтаҳи ту!

Соли 1996

Ман ошиқи дунёяму дунё зи ман бегона аст,
Ман ҳақ талаб дорам, вале дунё ҳама афсона аст.

3-он рӯз нобовар шудам аз гардиши чархи фалак,
Дидам, ки ҳукми ҳучрашин қонун ба соҳибхона аст.

Дил хун шуд аз афғони ман дар синаи бирёни ман,
Ҳаққо, ки ганчи бебаҳо дар гӯшаи вайрона аст.

Ҳақро зи ноҳақ фарқ кун, ҳам ғарқ шав, ҳам ғарқ кун,
Ҳукми шариат хор шуд, ҳукми замон мардона аст.

Майхона дар масҷид буд, эй дардошно, дидем дӯш,
Имрӯз масҷидро бубин, овора дар майхона аст.

Бар Хайрандеш офарин гуфтӣ, дигар асло мағӯ,
Олам ҳама беобрӯ аз дасти ин девона аст.

Соли 1989

Эй бандаи пок, аз Худо метарсӣ,
В-эй карда чиноят, аз ҷазо метарсӣ.

Эй бой, туро мудом бим аст зи дузд,
В-эй камбағал, аз дасти гадо метарсӣ.

Гардандачаҳон, к-аввалу анҷомаш нест,
Аз ҳайбати ин бесарупо метарсӣ.

То обу ҳавои даҳр захролуд аст,
Аз гулшану аз боди сабо метарсӣ.

Дар кӯдакӣ аз бало наметарсидӣ,
Акнун, ки калон шудӣ, чаро метарсӣ?

З-он рӯз нишонат надихад, Хайрандеш,
Морат газад, аз банди ало метарсӣ.

Дилам ба сар бидавад, маътали ишорат ҳаст,
Чаро ба сар бидавад? Пош бетаҳорат ҳаст!

Дар ин замона, ки ҳар кас ғаме ба дил дорад,
Ту кордор набошӣ, кӣ кордорат ҳаст?

Ба қаҳр аз бари мо пеши дигарон рафтӣ,
Чӣ қадрат аст дар он ҷо, чӣ эътиборат ҳаст?

Шунидаам, ки шудӣ корсози хастадилон,
Биё, ки ҷони мани хаста интизорат ҳаст.

Вучуди зиндаӣ, охир, чӣ мешавӣ дилтанг?
Фазои беҳадату вақти бешуморат ҳаст.

Дилам ба ҳоли ту, эй гул, чу лола месӯзад,
Ки нав шукуфтаю охири баҳорат ҳаст.

Қадам гузор ту боэҳтиёт, Хайрандеш,
Ба дӯш то дами вопас шикастаборат ҳаст.

Булбули шӯрида менолиду мегуфт,
Лола мешармиду ношармида бишкуфт.

Мавлавиасле хиромон маснавирез,
Ҳофизавлоде ғазалдурдона месуфт.

Оламе мехуфту ӯ бедору бедор,
Оламе бедору ӯ мехуфту мехуфт.

Боз нафси бадтаре ояд ба олам,
Нафси зар дар чоғаҳи нафси шикам хуфт.

Кинаи серӯзаро аз дил, ки руфтӣ,
Кинаи деринаро ҳам метавон руфт.

Рафта-рафта душманаш кам мешавад, кам,
Рози дил аз дӯст Хайрандеш бинхуфт.

Рӯи некиро нахоҳад дид ҳаргиз,
Рағми Хайрандеш ҳар кас, ки барошуфт.

Дидем рӯи ёр шабе, мубтало шудем,
Моро мағӯй сода, ки мо ҳам бало шудем.

Биллаҳ, ба шаб ситораи равшан дар осмон,
Биллаҳ, ба рӯз накҳати боди сабо шудем.

Бе меҳр по ба хонаи мардум намондаем,
Омад касе ба хонаи мо, ошно шудем.

Чархи фалак ба коми дили мо дигар нагашт,
Як умр подшоҳ будему гадо шудем.

Моро ҳазор банд намеоварад ба ҳам,
Аз банд-банди хеш дигар мо ҷудо шудем.

Дар пуштаи адаб асари пои мо мачӯ,
Дар пушти кӯхи Қофи сиёсат бачо шудем.

Нур аз чабину чехраи хурду калон парид,
Инсоф ҳам намонду ҳама беҳаё шудем.

Соли 1991

Озурдадилонем, ҳалоҳилшудагонем,
Беғамбудагонем, сияхдилшудагонем.

Будем тарафдор ба тинчиву амонӣ,
Имрӯз чаро ҷумла муқобилшудагонем.

Имсол хуши рафтани майхона надорем,
Он қобилаконем, ки коҳилшудагонем.

Аз ақл зиён дидаву нодида яке суд,
Он оқилаконем, ки чоҳилшудагонем.

Соҳибхирадонем, ки девонаи ҳотем,
Худбеҳабаронем, ки ғофилшудагонем.

Мо шоираконем, надорем ба кас қор,
Девонаву парвонаи маҳфилшудагонем.

Соли 1992

Килки тақдират, Худоё, булъячаб тасвир кард:
Дод истеъдод, аммо чеҳраат дилгир кард.

Шири шеъри форсӣ чӯи ба чӯ сар мезанад,
Шоиро, пистони моматро Худо пуршир кард.

Панд чун қанд аст, мегуфтанд, омад боварам,
Носеҳо, панди ту бар хурду калон таъсир кард.

Дигарон бо дӯстон гулқанду ҳалво мехуранд,
Як маро дар интихоби дӯст бетақдир кард.

Миллатеро миллате таҳқир агар созад, бад аст,
Миллати тоҷикро тақдир ҳам таҳқир кард.

То тавонӣ, эй ҷавон, асло ғами дунё махӯр,
Ғуссаи беҳудаи дунё маро ҳам пир кард.

Шоире монанди Хайрандеш дар дунё кам аст,
Сеҳри лутфи дилрасаш Кӯлобро Кашмир кард.

Соли 1993

Пур кун қадаҳ аз бодаи гулранги хунук,
Пур шуд Ватан аз ҳилаву найранги хунук.

То кай сари таслим фурорад аз бим
Сад шер ба як рӯбаҳаки ланги хунук?!

Ҷон маст кунад бӯи хуши сулҳу салоҳ,
Эй бод, бубар бӯи бади чанги хунук.

Базми ҳама базму базми мо ғуссаи дил,
Нанги ҳама нангу нанги мо нанги хунук.

Гулбонги рубоб нест дар базми фалак,
Рақсида намешавад ба оҳанги хунук.

Чашм об намехурад зи ҳар чеҳраи зишт,
Дил об намехурад зи фарҳанги хунук.

Ку дасти савоб, то гузорад лахте
Дар синаи тафсидаи ман санги хунук!

Ҳарчанд кушод аст дили Хайрандеш,
Ғам хӯрд сари қофияи танги хунук.

Соли 1992

Одам олабро мекунад вайрон,
Олам одабро мекунад вайрон.

Одам олабро, олам одабро,
Олам олабро мекунад вайрон.

Одам одабро, олам олабро,
Дам дамодабро мекунад вайрон.

Чам занад чоми худ ба санги ғам,
Чом ҳам Чамро мекунад вайрон.

Рустами Дастон, бин, ба зарби гурз
Мушти Ҳотамро мекунад вайрон.

Ҳолами даврон бо зару сарват
Гурзи Рустамро мекунад вайрон.

Замзамаҳоят, оҳ, Хайрандеш,
Завку Замзамро мекунад вайрон.

Соли 1992

Оҳ,золими хунхор, аз Худо наметарсӣ?

Оҳ,эй сияҳқирдор, аз Худо наметарсӣ?

Эй зи дину имон дур, эй ба деу шайтон чӯр,

Эй ба мору каждум ёр, аз Худо наметарсӣ?

Гушнаҳо фаровонанд, зори як лаби нонанд,

Қуту нони ту бисёр, аз Худо наметарсӣ?

Мардтар бишав, эй мард, шери нар бишав, эй мард,

Модагурги одамхор, аз Худо наметарсӣ?

Кушта зиндагӣ кардан, хуни халқ дар гардан,

Девмарди халқозор, аз Худо наметарсӣ?

Оҳу войи Хайрандеш кард қалби мардум реш,

Халқ гашт чонбезор, аз Худо наметарсӣ?

Соли 1992

Ало, эй дил, мудом андар қафас бош,
Вале андар ҳазору як ҳавас бош.

Мабодо беҳавас як лаҳза сӯзӣ,
Ҳавас андар ҳавас ҳар як нафас бош.

Ало, эй лаб, лаболаб бош фарёд,
Ало, эй гӯши ман, фарёдрас бош.

Паёпай корвонҳо дар каминанд,
Ало фарёди лабҳоям, ҷарас бош.

Ғанимат ҳаст ин фурсат, ғанимат,
Агар гул ҳам набошӣ, хору хас бош.

Ҳама гаштанд ҳамболи уқобон,
Ту, Хайрандеш, ҳамболи магас бош.

Оқибат рӯзе хамӯш ин шӯру ғавфо мешавад
Оқибат ин зиндагӣ табъи дили мо мешавад,

Бар гулистон ҳусни нав мебахшад маънои нав,
Ҳар гаҳе як ғунчаи нашкуфтае во мешавад.

Мешавад охир гулистон кулбаи эҳзони мо,
Юсуфи гумгаштаи мо боз пайдо мешавад.

Кинаву игво наместонад, наместонад ғараз,
Оқибат ёру бародар халқи дунё мешавад.

Ҳайфи ҳарфе, аз сари андеша гар н-ояд бурун,
Боиси хунрехтанҳо ҳарфи ноҷо мешавад.

Субҳдам дидам ба рӯи чономозаш дар сучуд,
Габри имонбеҳабар имрӯз мулло мешавад.

Обрӯ хоҳӣ, ба дарбори бадандешон бирав,
Ҳар кӣ Хайрандеш бошад, зуд расво мешавад.

Соли 1992

Ҳар кучо хок аст, он чо одам аст,
Ҳар кучо одам бувад, он чо ғам аст.

Ҳолами Той фақат якто гузашт,
Ғарчи дунё пур зи номи Ҳотам аст,

Дар миёни ҷумлаи алломаҳо
Ҳофизи ғайбошно исодам аст.

Ҳар ғазал, ҳар байт, ҳар як мисрааш
Заҳми гетиро давову марҳам аст.

Илми беолим намебинам, вале
Олими беилм олам-олам аст.

Одамони хуб бисёранд, лек
Мисли Хайрандеш дар дунё кам аст.

Шукри бисёр, ки ҳастем қатори дигарон,
Баъд аз ин кор надорем ба кори дигарон.

Рахши ман Рустами Дастони маро дораду бас,
Мурд охир хари ман дар таги бори дигарон.

Зор мегиряму меноламу меболам боз,
То ба гӯшам нарасад нолаи зори дигарон.

Барфбодам ба зимистони Ватан мерезад,
Лолазорам нашавад хусни баҳори дигарон.

Қимати боғи маро кам назан, эй хочаи маст,
Себи ман хӯрда, макун шукри анори дигарон.

Зину афзору лачомаш бизан, эй Хайрандеш,
Аспи мо зеб надорад ба савори дигарон.

Заб фикру хаёли хом кардем,
Бо беадабон салом кардем.

Беҳуда дар ин диёр худро
Бар шоҳу гадо ғулом кардем.

Мухточи ҳазор марду номард,
Овораи сад мақом кардем.

Пажмурдагули рамидабӯро
Афсӯс, ки эҳтиром кардем.

Як буттаи хор буд, аммо
Ҷӯро гули лола ном кардем.

Гуфтем кунем чангу чанчол,
Андешаи хосу ом кардем.

Эй вой ба ҳоли Хайрандеш
Гуфтему ғазал тамом кардем.

Бидон, ин чархи ахзар беагар нест,
Замину моҳу ахтар беагар нест.

Маноз аз қувваат, эй муштарвар,
Чаҳони муштарвар беагар нест.

Сарозер омадӣ, сар меравад, сар,
Сароэхзон саросар беагар нест.

Мачӯ, эй беҳабар, беҳуда довар,
Макун даъво, ки довар беагар нест.

Дар ин дунё фақат аз худ намонӣ,
Ба ҳар кӣ ҳаст бовар, беагар нест.

Ҳақиқат аз сари минбар шунидем,
Валекин пушти минбар беагар нест.

Ба Хайрандеш фармо, хап кунад, хап,
Ки ӯ ҳам, эй бародар, беагар нест.

Соли 1986

Сари озодагон бояд бигирад май зи ангурам,
На ҳар мутриб тавонад захма зад бар тори танбӯрам.

Дигар мутриб талаб дорам дар ин гулбазм, к-ин мутриб
Фақат гӯши маро метобаду ман боз ноҷӯрам.

На ҳар оқил матоъу чавҳару қадри маро донист,
На ҳар зирак тавонад хӯрд асал аз фавчи занбӯрам.

Ало, эй навниҳоли бедаи Мачнун, сар фурӯ мафкан,
Туро чӣ дард уфтодаст, охир, ман ки маҷбурам.

Надорад ақл, ҳар кас аз мани девона меранҷад,
Ки ман аз кӯчаи одамгарӣ фарсангҳо дурам.

Гаҳе бе худ, гаҳе бо худ, гаҳе бе ёр, гаҳ бо ёр,
Гадои дарбадар гоҳею гаҳ хоқону фағфурам.

Агар оқил шудан хоҳӣ, ту бо ман бош, Хайрандеш,
Адаб аз ман биёмӯзӣ, ки ман беақли машҳурам

Меъмори ҳарам, сачда ба меҳроб накардӣ,
Сармаст фалакро ба маи ноб накардӣ.

Умрам таги чил рафту ба олам назадам рӯ,
Эй чарх, касеро ту чу ман боб накардӣ.

Додӣ ту маро табъи ғазалгӯву Чагамро
Боғу чаману хурраму шодоб накардӣ?

Роҳи Чагаму омадурафташ ба дилам зад,
Бобои маро сокини Кӯлоб накардӣ?

Покизаниҳодем, ғубори раҳи моро
Лаъли Яману гавҳари ноёб накардӣ.

Одоб чӣ розест, ки дар аҳли адаб нест,
Ин аҳли адабро ту баодоб накардӣ.

Чӣ суд зи ғам хӯрдану бедор нишастан?
Парвои касе нест, ки шаб хоб накардӣ.

Боди Сомон бар машомам бӯи гул безад ҳаме,
Дар дилам, дар маҳфилам сад шӯр ангезад ҳаме.

Домани боғу чаман, ё домани дашту даман
Ёр дар гулдомани дилдор овезад ҳаме.

Шод манзилҳо шавад, обод маҳфилҳо шавад,
Кинаву игво зи байни шоирон хезад ҳаме.

Дар сарам, дар дафтарам, дар мисраи шеъри тарам
Меҳри ҳафтоду ду миллат то биёмезад ҳаме.

Соқиё, чомаш мадеҳ, кайфар ба фарҷомаш мадеҳ,
Шайхи Хайрандешро май обрӯ резад ҳаме.

Эй мард, зеби хонаву долони мо зан аст,
Файзу ривочи даскаву дуккони мо зан аст.

Ҳавлию бому ҳотаи мо гулбасар аз ўст,
Дар гирди дегу суфраву сархони мо зан аст.

Ризқи Худову рӯзии меҳмони мо зиёд,
То сарфакори тӯшаву талқони мо зан аст.

Зан оташ аст, боди мурод аст, беғаш аст,
Оби ҳаёти хоки биёбони мо зан аст.

Зан абри раҳмат аст, ки ҳамлаш муҳаббат аст
Покизагию иффату имони мо зан аст.

Зан бахти мост, ҳамнафаси рӯзи саҳти мост,
Душвори мо зан аст, ҳам осони мо зан аст.

Эй Хайрмард, аввалу анҷоми мост зан,
Зан чони зиндагист, дилу чони мо зан аст.

То даме ки ҳаст дар сум одаму одамгарӣ,
Кай кунад бар мо табассум одаму одамгарӣ.

Пешу пасро кас намебинад, ҳама дар пушти нафс,
Ку дигар дар ин талотум одаму одамгарӣ?!

Бин, бурун карданд аз хум ин замон ифритро,
Зери дарё монд дар хум одаму одамгарӣ.

Одаму одамгарӣ гум гашту мечӯянд, хайф,
Одамон аз мору каждум одаму одамгарӣ.

Хӯша мебандад фузун, бошад миёни мардумон
Гар ба қадри дони гандум одаму одамгарӣ.

Қиссаву афсона гаштӣ байни одамҳои хуб,
Аз ту омӯзанд мардум одаму одамгарӣ.

Дасти Хайрандешро, то чанд битвонӣ, бигир,
То нагардад аз ҷаҳон гум одаму одамгарӣ.

Чилчароғи зулмати шабҳои тор, омӯзгор,
Чилва кун, эй офтоби рӯзгор, омӯзгор.

Эй ба ҳар торе навову эй ба ҳар дарде даво,
Марҳами чашму дилу қони фигур, омӯзгор.

Зиндагӣ маъно надорад бе вучудат, эй зақӣ,
Одамийят бе ту монад хору зор, омӯзгор.

Кони илму кони ишқу кони ақлу кони фазл,
Эй туро дорад ниғаҳ Парвардигор, омӯзгор.

Илм бахшу ишқ бахшу ақл бахшу фазл бахш,
Аз чаҳолат Тоҷикистонро барор, омӯзгор.

Мепарастам илму ишқу ақлу фазлатро ба қон
Рӯдакимонанду Хайрандешвор, омӯзгор.

Зихй чашме, ки ҳаргиз нам нагирад,
Зихй марде, ки дар дил ғам нагирад.

Ҳама дилҳо шавад аз кина холӣ,
Ки аз одам қасос одам нагирад.

Ба ҳар як хонаву дар тӯй бошад,
Илоҳй ҳеч кас мотам нагирад!

Дар ин камфурсатй камчуръатй бас,
Касе бояд худашро кам нагирад.

Бисӯз, эй барки ғайрат, чисму чонам,
Маро то гирия пайҳам нагирад.

Шикаст оинаи искандариро,
Ҳар он миллат, ки чоми Чам нагирад.

Қалам зинҳор, Хайрандеш, мағзор,
Қалам бояд ягон дам дам нагирад.

Розошно мусолиҳа бо ман намекунад,
Лутфу карам касе ба фурӯтан намекунад.

Коре, ки дӯш дӯст, Худоё, ба дӯст кард,
Душман, ки душман аст, ба душман намекунад!

Ҷони маро суроғи ту хурсанд кард, лек
Чашми маро чароғи ту равшан намекунад.

Мерафтам аз қафои ту, к-ин чевари фалак
То ришта нест, лутф ба сӯзан намекунад.

Донистам, эй дарег, маро шоҳи хусравон
Ҳурмат ба қадри донаи арзан намекунад.

Симурғи Қофи табъи ман – афсоназоди ман
Дар пуштаҳои паст нишеман намекунад.

Эй Хайр, хайрбод бигӯю бирав, ки дӯст
Дар бозии ҳаёт маро тан намекунад.

Зиштоин ҳам ба чашмам дилкаш аст,
Зиштрӯ ҳам дар нигоҳам маҳваш аст.

Мекашам то кай азоби зиндагӣ,
Зиндагонӣ каш-кашу кашмокаш аст.

Судбахшон безарар ҳам нестанд,
Дегро рӯяш сияҳ аз оташ аст.

Ман сабақ аз мактабе дорам, дар он
Сеvu се дар зери ханҷар ҳам шаш аст.

Чони ман маст аст, эй дарёдилон,
Аз сабуе, ки шаробаш беғаш аст.

Ин чо на гап аз хату савод аст,
Авроқи китоби мо ба бод аст.

Оби ту маро ба оташ афканд,
Хоки ту маро ба бод додаст.

Навмед мудом бод шайтон,
Одам ба умеду бомурод аст.

Танг аст дилу кушод олам,
Танг асг ҷаҳону дил кушод аст.

Мо камбағалему камбизоат,
Эй дӯст, гуноҳи мо зиёд аст.

Ҳар сар, ки ту дидай сарафроз,
Сад макру ҳазор фитна зодаст.

Бемехр мабош, Хайрандеш,
Моро ба ту маҳкам эътиқод аст.

Ин куҳнаҷаҳон куҳнаниҳод аст, азизон,
Ин роз азизе накушодаст, азизон.

Маъноӣ ҷаҳондорию маъноӣ ҷаҳон чист?
Ҷанг асту ҷидол асту ҷиҳод аст, азизон.

Не шох амон ёбаду не мардуми дарвеш,
Ин зеру забар ҷумла зи бод аст, азизон.

Аз додаву нододаи тақдир ҷӣ нолам?
Додаст маро, боз наодаст, азизон.

Кам дидаву кам ёфтаву кам назанедам,
Дар гардани ман қарз зиёд аст, азизон.

Не қадри суҳан мондаву не қимати шоир,
Ин ҷархи фалак кӯрсавод аст, азизон.

Парвои шумо надорад, афсӯс, афсӯс,
Андешаи мо надорад, афсӯс, афсӯс.

Машхур шуду хаёл дорад, ки дигар
Ў кори хато надорад, афсӯс, афсӯс.

Қовид намонад одаме дар олам,
Дунё, ки вафо надорад, афсӯс, афсӯс.

Аз моли ҷаҳон ҷаҳон-ҷаҳон дорад, лек
Ў шарму ҳаё надорад, афсӯс, афсӯс.

Ҳар дард, ки ҳаст, як даво ҳаст, вале
Ин дард даво надорад, афсӯс, афсӯс.

Худбовару худхоҳу худобеҳабар аст,
Бовар ба Худо надорад, афсӯс, афсӯс.

Соли 1987

Бодае, ки ман дорам, дар сабӯи одам нест,
Ҳамлае, ки ман орам, дар адӯи одам нест.

Сӯи ман намебинӣ, рӯи ман намебинӣ,
Чашму рӯ, ки дорӣ ту, чашму рӯи одам нест.

Он қадар шудам дилсард, он қадар шудам сардард,
Тӯйҳо ба чашми ман мисли тӯи одам нест.

Мӯ ба мӯ ҳама макр аст он забону мелофад,
То шавад аз ин олам мӯ ба мӯи одам нест.

Сулҳро ситоиш кун, рӯҳро навозиш кун,
Орзуи ҷанг, охир, орзуи одам нест.

Зери пот густурда, эй ҷавони дилмурда,
Роҳҳои бисёру раҳ ба сӯи одам нест.

Феълу хӯи Хайрандеш ҳаргизам намефорад,
Феълу хӯ, ки ӯ дорад, феълу хӯи одам нест.

Монанди ман аз бад батаре ҳаст магар? Нест!
Номардтар аз ман дигаре ҳаст магар? Нест!

Аз феъли бад уфтодаам, оваҳ, ба хичолат,
Ҷуз ман ба сари ман хатаре ҳаст магар? Нест!

Дар чамъияти аҳли башар, дар ҳама олам
Бисёртар аз ман зараре ҳаст магар? Нест!

Мисли мани бадкешу бадафъолу бадахлок
Бадзоту баду бадгуҳаре ҳаст магар? Нест!

Беақламу беишқаму беилмаму бемеҳр,
Савдои сари ман ба саре ҳаст магар? Нест!

Фиръавн зи ман дар ғаму Шаддод ба фарёд,
Манвор худобехабаре ҳаст магар? Нест!

Худовандо, Раҳим астию Раҳмон,
Ба раҳбарҳо бидеҳ инсофу имон.

Ба сарвакте бимон лахте нишинам
Мани дарвеш дар тахти Сулаймон.

Маро гирди сари худ тоб дода,
Маяфкан дур, эй чархи фалахмон.

Чигарбирёнам аз ҳичрону гаштам
Ба қавму ақрабони хеш пазмон.

Ҳазорон бор шуд, эй кухнадунё,
Мусулмон кофару кофар мусулмон.

Ба ин дунёи бемеҳру муҳаббат,
Ба ин сахтозмой сустпаймон

Чаро ман омадам, эй Хайрандеш,
Пушаймонам, пушаймонам, пушаймон.

Чилои оинаи хотирам ғубор гирифт,
Гулӯи ашки маро чанги рӯзгор гирифт.

Дигар ба марзи тану чон гиёҳи сабзе нест,
Хазон дудаства гиребони навбаҳор гирифт.

Ғирев омаду орому офият зад ғайб,
Фиреб часту адолат раҳи фирор гирифт.

Фиғон, ба ёдбуди лаълҳои хандон дӯш
Ду чашму дил алам аз гирияҳои зор гирифт.

Чӣ чурму саҳву хато рафт, эй Худои карим,
Ки сангу чӯби қади раҳ ба банда кор гирифт?

Намонд шубҳа, ки манзури дидаҳош кунад,
Гуноҳ кард касе, вақт дар навор гирифт.

Бикӯб каф ба сару сар ба санг, Хайрандеш,
Ки ёр аз бағалат дӯш рафту ёр гирифт.

Мисли ниҳолу сабзаву себарга дилкашам,
Мисли зулолу оташу оина беғашам.

Зеру бами замона ҳама ғарқи оби ман,
Хушку тари чаҳон ҳама сӯзад зи оташам.

Не роҳате, на ҳолу хате, не фароғате,
Эй дӯст, даст гир, ки умре мушаввашам.

Лахте хумори роҳату вақте қарор нест,
То хаймаи фалак наканад аз кашокашам.

Ғар марди зиракӣ, намади мо чӣ метакӣ?
Месурфад осмони Ҳақ аз чанги мафрашам.

Муҳточи як нигоҳи пур аз меҳру дилбарӣ,
Маҳви ҷамоли бехату холи паривашам.

Заҳри фироқ, эй шаҳи хубон, маро накушт,
Ку шарбати висол, шакармазза мечашам.

Ало войе, ало войе, ало вой,
Ба талбидан касе ҳаргиз нашуд бой.

Ало дарде, ало дарде, ало дард,
Гадоро кушт мушти Ҳолами Той.

Ало доғе, ало доғе, ало доғ,
Ки оби зиндагонӣ лой шуд, лой.

Ало оҳе, ало оҳе, ало оҳ,
Намеебам дар ин дорулфано чой.

Худочоне, Худочоне, Худочон,
Гирех аз кори Хайрандеш бикшой.

Соли 1992

Соғари субҳ пур аз бодаи ноб аст, биё,
Чилва дар оинаи субҳ савоб аст, биё.

Чону чашму дили бедор ба мо бегонаст,
Чашму чони ту, ки бегонаи хоб аст, биё.

Нозанинон ба суроғат ба ниёз омадаанд,
Зиндагӣ бе туву нози ту азоб аст, биё.

Аз маю з-оташи ҳаҷри рухи зебои ту дил
Масту девонаву шайдову хароб аст, биё.

Лоларухсору суманбӯву бути наргисчашм,
Даври гулчинию айёми шабоб аст, биё.

Базм хуб аст, вале базми ғазал хубтар аст,
Хайрандешу ғазалбазми рубоб аст, биё.

Эй ошно, муроди ту ҳосил намешавад,
Хизр офтоби давлати ғофил намешавад.

Одам чӣ қонварест, зи чӣ турфа чавҳарест?
Умре камол ёфта, комил намешавад.

Ранчи ману азобу хитоби ман аз ту буд,
Ман чун туро шиканча кунам, дил намешавад.

Ку қобиле ба бахти чаҳони пурихтилоф,
Қобил касе бувад, ки муқобил намешавад.

Мавҷошнои мо шавад авҷошнои мо,
Дарёнавард бе ғами соҳил намешавад.

Ширин хироми мову гуворо давоми мо
Бе шеърӯ бе таронаву маҳфил намешавад.

Ин тӯтиён зи якдигар шаккаршикантаранд,
Ҳофиз Камолу Мавлавӣ Бедил намешавад.

Ҳар кӣ дар дарки сухан чолок аст,
Самакэҳсосу фалакидрок аст.

Ҳар забармард, ки монанди Самак
Зираку зиндадилу бебок аст,

Ҳеч доме нашавад садди раҳаш,
То замин сахт, баланд афлок аст.

Одамизод ачаб махлуқест:
Гоҳ шод асту гаҳе ғамнок аст.

Чехраҳо гарму ба лаб ханда, вале
Синаҳо решу чигарҳо чок аст.

Хоксоранд бузургони чаҳон,
Аввалу охири одам хок аст.

Машкан оинаи мо, Хайрандеш,
Нияту дасту дили мо пок аст.

Изтиробу изтиробу изтиробу изтироб,
Инқилобу инқилобу инқилобу инқилоб.

То ба кай ҳамвора ноҳамвор гаштан дар ҷаҳон,
То ба кай ҳамвора ноҳамвор гаштан, эй ҷаноб?

То кадомин лаҳза мемонад ба роҳи офият
Ҳар қадам садҳо саволи зиндагонӣ бечавоб?

Дастӣ озоде, ки мо дорем, чун рақсем, чун
Пой дар занҷир моро ҳасту дар гардан таноб?

Ёб, одам, сарҳисоби кору кунди хешро,
Макри одамро нахоҳад ёфт шайтон сарҳисоб.

Гуфт Хайрандеши мо, бо мо биё, эй хеши мо,
В-арна, мемири пушаймон дар биёбони азоб.

Як саре дорам, ки онро мебарам савдо ба савдо,
Як диле дорам, ки онро мезанам дарё ба дарё.

Гарчи бар ҳар марди донову тавоно медиҳам тан,
Як тәне дорам, ки онро мебарам танҳо ба танҳо.

Рӯсиёҳон рӯи дунёро сияҳ карданд умре,
Рӯяшонро мурдашӯ бинад дар ин дунёи зебо!

Дӯстон, дар ҳар қадам аҳволи Хайрандеш пурсед,
Оҳ дунё! Оҳ дунё! Оҳ дунё! Оҳ дунё!

Нест бояд кард аз олам камону тирро,
Шод бояд дид дар олам чавону пирро.

Пову дасти мо чаро дар банд бошад, эй рафиқ,
Беамон бишкаст бояд кундаву занҷирро.

Раҳм бояд кард, гӯ, эй шери ҷангал, к-он паланг
Рам чаро дод аз ниҳеби хештан нахҷирро?

Чораву тадбир омоли хирадмандон бувад,
Оқилон ҷӯянд умре чораву тадбирро.

Ҷангро бояд сугурд аз лавҳи хотирҳо, фақат
Сулхро бояд суруд – ин шеъри оламгирро.

Бар савоби шеъри Хайрандеш он кас мерасад,
К-ӯ нахонад шеърҳои содаву дилгирро.

Як умр фақат хондаму доно нашудам, Не!
Овозаву дарвозаи дунё нашудам. Не!

Гаштанд ҳама сифлагилон зӯру тавоно,
Эй вой, ки ман зӯру тавоно нашудам. Не!

Дарё набувад номаш, агар об набошад,
Ман об шудам аз ғаму дарё нашудам. Не!

Ҳақ гуфтаму ҳақ рафтаму расво шудам, эй дод!
Ноҳақсифатӣ кардаму расво нашудам. Не!

Хайро, гули дидор муяссар нашудам ҳеч,
Кӯри азали мондаму бино нашудам. Не!

Ку роҳ, ки бехатар набошад,
Ку кор, ки бе агар набошад.

Ку субҳ, ки шом дар паяш нест,
Ку шом, ки бе саҳар набошад.

Ку хасм, ки дӯстӣ наварзад,
Ку дӯст, ки дарди сар набошад.

Қонуни ҳаёт худ ҳамин аст,
Ҳар фоида бе зарар набошад.

З-он гӯша нигоҳи хушк хезад,
Гар гӯшаи чашми тар набошад.

Олам ба кӣ лозим аст, эй Хайр,
Одам ба чаҳон агар набошад?!

Чашми шаҳлои базеби маст дорӣ, эй санам,
Ошиқи чашми базеби масти шаҳлоят манам.

Пеши поятро ниғаҳ дорӣ, намебинӣ маро,
Хешро дар пеши пой нозанинат афканам.

Сад қасам бо ёди мижғони қаторат, эй парӣ,
Сад ҳазорон лашкари бадхохро барҳам занам.

Сила созам ҳар ду зулфи анбарафшони туро,
Дасти нопоке, ки меёзад ба сӯят, бишканам.

Дар канорат дарди дунёӣ фаромӯшам шавад,
Рӯзу шаб хоҳам, ки оғӯши ту бошад масканам.

Рӯзи аввал дида мегуфтам ба ёди рӯзи нек:
Кош бошад модарат, эй нозанин, хушдоманам.

Дар гули хусни ту Хайрандеш қоил гашту гуфт:
«Дил намехоҳад, ки чашмам аз тамошоят канам».

Эй парӣ, оби ду чашмони маро дарё макун,
Фанд моро бо хаёли моҳии тилло макун.

Панди Ҳофизро ба гӯшат ҳалқа кун, эй гулбадан,
Рангу обу холу хат бар чехраи зебо макун.

Кабки маст, аз пайсамастон пайса мастон, қақба зан,
Қимате дорӣ, ту онро ҳеч гаҳ савдо макун.

Дардманде нест ҳамчун ман, табиби ман, биё,
Бевафой бо ҳабиби хештан асло макун.

Аҳду паймон бастай бо ман, машав паймоншикан,
Дигареро аз барои ошиқӣ пайдо макун.

Шоироне ошику девонаву расво шуданд,
Раҳм бинмову маро девонаву расво макун.

Шоире ошиқ ба дунё мисли Хайрандеш нест,
Шеърӣ ўро дар дилат чо дех, ба дафтар чо макун.

Мепарӣ аз як сари девор бар девори дигар,
Меравӣ аз як сари бозор бар бозори дигар.

Хона рӯбем аз қафоят, бод аз ин чо канда поят,
То набинемат дар ин гирду вано як бори дигар.

Нуқтаат то дар миёни давраи мо чо гирифтаст,
Мекунам пайдо барои худ ягон паргори дигар.

Гар маро овехтан хоҳанд ҳамроҳат ба як дор,
Ман талаб созам барои хештан як дори дигар.

Тарки ёрӣ кардию рафтӣ, ниғаҳбонат Худованд,
Ман барои хеш мечӯям зи дунё ёри дигар.

Ё ки Хайрандеш лозим ҳаст дар авчи шакарбазм,
Ё ба мисли ӯ ягон мурғи шакаргуфтори дигар.

Ман, ки булбулҳавасам, дар ҳаваси гулҳавасам,
Чӣ ҳаз аз умри дарозе, ки ба мақсад нарасам.

Мекунам тарки ғазал гуфтани гавҳар суфтан,
Бӯи гулҳои чаман то накунад ҳар нафасам.

Чу ман озод касе нест, бисозанд агар
Аз рагу нақхату аз хандаи гулҳо қафасам.

Дасту поям шуда хуншор зи неши хасу хор,
Гул ба ман ор, ки озурдадили хору хасам.

Гул агар вола кунад, булбул агар нола кунад,
Гулҳавас бош, ки ман шоири булбулҳавасам.

Нола наймонанд чанд аз бенавой мекунам?
То ба кай металбаму то кай гадой мекунам?

Пора дил, овора тан, озурда хотир, сина реш,
То ба кай бо мору каждум ошноӣ мекунам?

Неши ақраб дар чигар, захми табар дар фарқи сар,
Аз табору ақрабо то кай ҷудой мекунам?

Мушкил андар мушкил андар мушкил андар мушкилам,
То кай, эй чархи фалак, мушкилкушой мекунам?

Давлату савлат ба ман бахш, эй Худои меҳрубон,
Хайрандешам, фақат хайру худой мекунам.

Соли 1994

Ману дунёи пуршӯру шаби ялдову танҳой,
Дилу ёди парирӯёну доғи ишқу шайдой.

Гузашти рӯзгору ҷони масту ишқи бепарво,
Ду чашми модару дарвозаи ҳавлию раҳпой.

Маро ин хоксорӣ мекушад охир ба сад хорӣ,
Маро ин хомкорӣ мекашад охир ба расвой.

Ба Юсуфталъатон аз номи ман акнун паёме бар,
Қабули хотири олам шуд оини зулайхой?

Чаро боре намерсӣ, ки ҳоли ошиқон чун аст?
Чаро бар дидани ёрони хуниндил намеой?

Туро оби ҳаёти ҷовидонӣ ҳаст, эй Ҳофиз,
Ки каф-каф об менӯшам, ту дарёӣ, ту дарёӣ.

Бимон, ҳамсояҳо як шаб биосоҷанд, Хайрандеш,
Табобат кун, ки мегӯӣ ту шаб то рӯз олой.

Сад қасам, эй ишқ, хоки поки модар будаме,
Гар Худо дар шеърӯ дар санъат паямбар будаме.

Аз сари минбар ҳасудонам агар дур афкананд,
Кош, эй асри сухан, дар пои минбар будаме.

Майхуморӣ мебарад ҳар дам ба сад майхонаам,
Кош умре аз маи ирфон мухаммар будаме.

Ҳам ба меҳру ҳам ба шеърӯ ҳам ба азму ҳам ба разм
Кош бо Фирдавсии Тӯсӣ баробар будаме.

Гар маош ин асту ҳол ин асту нақди умр ин,
Кош, Хайрандеш, як марди қаландар будаме.

Эй гул, чӣ нашға дорад бўи хушат шамидан,
Эй ёр, мазза дорад лаъли лабат газидан.

Гӯянд аз давидан солим шавад тану рӯх,
Аммо савоб бошад аз пушти ту давидан.

Бо шеваи ҷавонӣ дорам дили ниҳонӣ
Аз пушти ту давидан, аз зулфи ту кашидан.

Гуфтам: Бутам, арӯсам, мон, аз лабат бибӯсам,
Аммо намонд моро чашми чап аз паридан.

Мо майли орамидан дорем дар бари ту,
Афсӯс, ки ту дорӣ майли зи мо рамидан.

Бошад туро каму беш гар меҳри Хайрандеш,
Дон, ки намешавад сер ин беадаб ба дидан.

Ғазал гул асту ҳилолиначидае дорам,
Баҳори мавлавиаслонадидае дорам.

Ба боғ сайри саҳаргаҳ чӣ медавӣ, аз ман
Насими тоза бичӯ, новазиде дорам.

Мудом чони пуроташ, мудом хотири хуш,
Мудом рангаку рӯи паридае дорам.

Ба барги лола агар субҳ шабнаме дорад,
Ба барги сафҳае ашки чакидае дорам.

Дар остини хурофот дасти нашкаста,
Таги кулоҳ сари нокафидае дорам.

Ҳамеша дар сари худ ёди ёру ёди диёр,
Ҳамеша дар дили худ офаридае дорам.

Рақиб, кистӣ андар қиёси Хайрандеш,
Ту қасди чони ману ман қасидае дорам.

Тан ба тан, паҳлӯ ба паҳлӯ, рӯ ба рӯям душман аст,
Таҳ ба таҳ, сутхон ба сутхон, тӯ ба тӯям душман аст.

Мақсаду фикру хаёлу орзу аз ман мапурс,
Мақсадам, фикрам, хаёлам, орзуям душман аст.

Чун бихезам? Чун бигирям? Чун бубахшам? Чун кунам?
Доду гиру шишту хезу хулқу хӯям душман аст.

Булбули гулзор гулро растаи бозор бурд,
Шиква дорад гул, ки ҳусну рангу бӯям душман аст.

Аблаҳе дидам, ки занро мезаду мегуфт талх,
Аврате дидам, ки менолид: Шӯям душман аст.

Дур гардед аз барам, эй обрӯмандони шаҳр,
Эътиборам, шуҳратам, ҳам обрӯям душман аст.

Дӯш Хайрандешро дидам, ки мегуфт: Эй дарег,
Ҳар нафас, ҳар қатра хун, ҳар тори мӯям душман аст.

Пас аз ман укдаҳои кори ман накшуда мемонад,
Раҳи ман баъди ман ҳам боз нопаймуда мемонад.

Гуноҳам дар фарози осмонҳо ҳам намегунҷад,
Пас аз ман рӯҳи ман то ҳашр ноосуда мемонад.

Манам, то ҳиммате дорам, манам то қимате дорам,
Пас аз ман қолаби ҷони ҷаҳон фарсуда мемонад.

Агарчи сӯхтан дорам, надорад равзанам нуре,
Пас аз оташ ниҳоди тута дудандуда мемонад.

Ба миҷгон роҳ мерӯбам, ба ҳован об мекӯбам,
Ҳама полудаҳоям баъди ман олуда мемонад.

Ҷаҳон беҳуда бошад, ҷовидон беҳудатар аз он,
Касе, к-ӯ ҷовидон мемонад, ӯ беҳуда мемонад.

Ба мардум лаҳму чарбу равғану дил мерасад, аммо
Ба Хайрандеш пушту устухону рӯда мемонад.

Ҳар шабе ба чашми ман рӯи сафҳаи дафтар
Софу сода бинмояд тарҳи чехраи духтар.

Кош гар даме бошам, боди форае бошам,
То вазам ба зулфи ӯ, то кунам варо пар-пар.

«Олуча гули бодом, ман духтараки додом»
Ҳазл мекунад, оҳо, чун кашам манаш дар бар.

Оруи асал бошам даври рӯи гулзораш,
Лолаи лабонаш худ резад аз забон шаккар.

Кай шавад, ки якумрӣ, эй парӣ, ба ҳам бошем
Мову ту ба як болин, мову ту ба як бистар?

Имшабат намебинам, эй рафиқи деринам,
Баста шуд ба тақдирам роҳи ағбаи Шар-Шар.

Кард чону дилро реш ҳоли зори Хайрандеш,
Ту ба ишқи ӯ аммо кай ҳамекунӣ бовар?

Муҳточи дастгирии ту гаштам, эй рафиқ,
Дастам бигиру бош, рафиқо, ба ман шафиқ.

Гар сад тариқ ҳаст ба олам, ҳазор низ,
Моро хуш аст гом ниҳодан ба як тариқ.

Сирри абад чу рози азал нокушода монд,
Рози азал нагашт ба мо равшану дақиқ.

Рӯи ақиқу лаъли лабат нест гар, чӣ бок?
Сад мушт лаъл дораму садҳо бағал ақиқ.

Ёрон, гаҳе малулу гаҳе хурраманду ман
На шоду на малуламу не хурраму на зик.

Баҳрест зиндагӣ, ки канораш диёр нест,
Мардум ҳама шиновару танҳо манам ғарик.

Дастам бигиру бош, рафиқо, ба ман шафиқ,
Муҳточи дастгирии ту гаштам, эй рафиқ!

Мо на инему на онему на онему на ин,
Як чигарсӯхта абрему хазонему ҳазин.

Дер кардем, ки аз дертаринҳо ҳам дер,
На ба дунё гаравидем ба сидку на ба дин.

Ғофил аз он ки ҷаҳон чист? Чаро омадаем?
Кафи дасти ману ту такянигаҳдори ҷабин.

Кистам? Кист ҷуз ин фаҳм кунад қисмати ман?
Як зи нопокватан омада нопоктарин.

Ҳеч фикри ману ӯ рост ба ҳам н-омадааст,
Ман ба чӣ фикраму дар фикри чӣ ин чархи барин.

Ҳеч донӣ ту, ки вазъийяту ҳоле, ки марост,
На замон аст аз ин ҳол ризову на замин.

Мон, ки хуб сабза дамонад суманак,
Мон, ки хуб шира давонад суманак.

Мон, ки дар рӯи тафи лахчаалов
Сӯхтан чист, бидонад суманак.

Сурх гардида чу рухсори арӯс,
Аз даҳан об равонад суманак.

Ҳар касе коса надорад, биравад,
Дар табақ зуд бимонад суманак.

Маззаи кишти баҳорӣ ҳар сол
Пеш аз вақт чашонад суманак.

Ҳосил имсол шавад бобаракат,
Ба ҳама мужда расонад суманак.

Мешавад садқаҳакаш Хайрандеш,
Ҳар касе пухта тавонад суманак.

Гул ба рӯт механдад, сарвинози гулпӯшам,
Рӯ ба рӯт механдам, о, даро дар оғӯшам.

Рӯзу шаб ба ёди ту дида мекунам гулгун,
Гульузори бепарво, кардаӣ фаромӯшам.

Меравам ман аз дунё, лек то абад монад
Меҳри ёр дар чонам, ҳарфи ёр дар гӯшам.

Гульузори фархорӣ, майли суҳбатам дорӣ,
Бо ту чун кунам суҳбат, ман, ки масту мадҳушам?!

Масти шоири дилреш, масти шеъри Хайрандеш,
Масти он паридарвеш, масти токи абрӯшам.

Масти ҳусни маҳтобам, масти бодаи нобам,
Масти мири Кӯлобам, масти Шоҳи Хомӯшам.

Шамъи рӯят хира гашту ман ҳамон парвонаам,
Ин ҳақиқатро ба олам паҳн кард афсонаам.

То мабодо шаҳрро бо як нафас оташ занад,
Ҳушёрӣ дорам имшаб аз дили девонаам.

Пеш аз ин майхонаро безор мекардам зи худ,
Ҳолиё, эй дӯстон, безор аз майхонаам.

Кишти худро обёрӣ мекунам бо оби рӯ,
Дар замини хоксорӣ то бисабзад донаам.

Гоҳ ашку гоҳ рашку гоҳ ҷабру гоҳ сабр,
Будааст инҳо ҳама дар қисмати пешонаам.

Васли Хайрандеш мечустам, ки Хайрандеш гуфт:
«Ман ба хешон хешу бо бегонагон бегонаам».

Тарки ёрї кард он кас, ки сари ёрї надошт,
Дар дилу дунёи ман савдои бозорї надошт.

Моли беҳтар нест дар бозори савдогарзанак,
Таҳ ба таҳ дидам, ягон колои даркорї надошт.

Ёди айёме, ки меафтадаму мехестам,
Дар хаёлам зиндагонї ҳеч душворї надошт.

Ман чї созам бо дили дардошноям, эй табиб,
Аз азал девонае буд, ҳеч ҳушёрї надошт.

Завку майлу рағбатам бо ӯ агарчи буд беш,
Меҳр бар ман он бути зебои фархорї надошт.

Ғайбати бисёр Хайрандешро карданд дӯш,
Барфу борон зад ба деворе, ки сархорї надошт.

Эй арӯси нозанин, боғат муаттар мешавад,
Дар шаби тӯят сухан гӯям, дилам тар мешавад.

Мон кадам дар шохроҳи зиндагонӣ устувор,
Зиндагонии ҳақиқӣ баъд аз ин сар мешавад.

Ёр акнун мерасад бар васли ёри маҳчабин,
Об акнун бо лаби дарё баробар мешавад.

Шод бош, обод бош, эй навшаҳи толеъбаланд,
Нозанин акнун ба дастат нозанинтар мешавад.

Навҷавони нозпарвар мешавад рӯзе падар,
Наварӯси нозанин як рӯз модар мешавад.

Пой мекӯбему мечарҳем бо савти «Фалак»
Имшаб аз базми замин гӯши фалак кар мешавад.

Гуфт Хайрандеш: Андар зиндагӣ ин оила
Соҳиби фарзандҳову хонаву дар мешавад.

Зардушти фалаксайри шабистоншикани субҳ,
Нуронии шайдои ба тан пирахани субҳ.

Мон, чилва кунад дар ниғаҳи мардуми ошик,
Мон, бўса занад аз лабу рӯю даҳани субҳ.

Бо дасту дили пок биёед, биёед,
Эй марду зани субҳ, ба хоки ватани субҳ.

Кабки сахарӣ қакба занад дар камари кӯх,
Товуси сухан чилва кунад дар чамани субҳ.

Қуз субҳ набинем, нахонем, нагӯем,
Ин чо гапи субҳ аст, биёвар сухани субҳ.

Гуфтам ғазали субҳ, ки субҳона бихонед
Дар маҷлису дар маҳфили дар анҷумани субҳ.

Гардиши чархи фалак, оваҳ, харобам мекунад,
Пахлуи дигар намегардам, ки бобам мекунад.

Гарчи дорам ранҷо аз дардҳои зиндагӣ,
Дардҳои зиндагӣ ҳозирҷавобам мекунад.

Хуни ноҳақ чанд мерезад, дигар тоқат намонд,
Мавҷи хун даъват ба сӯи инқилобам мекунад.

Пири гардун оқибат мебахшад ратли гарон,
Соқии сармаст дар базми шаробам мекунад.

Як агар бахшӣ, Худои меҳрубон сад бахшадат,
Комбахшиҳоям охир комёбам мекунад.

Хон ғазал, оғои Хайрандеш, то роҳат кунам,
Маънию лутфи ғазалҳои ту обам мекунад.

Эй арӯси нозанин, эй ғунчаи боғи падар,
Дар бари домод ширин менамой ин қадар?!

Чун шумо хушбахт имшаб дар чаҳон чуфте кучост?!
Тоза чун оинаву покиза чун субҳи саҳар.

Ҳуснатон аз илму фазлу ҳарфатон аз лутфу меҳр,
Бахтатон аз ишқу сидқу тахтатон аз симу зар.

Эй шакардомод, ширин аст бо ӯ зиндагӣ,
Бош доим аз арӯси нозанинат бохабар.

Эй Худо, навхонадоронро ба ҳам кун қӯшапир,
Баъд аз ин бо ҳам биёмезанд чун ширу шакар.

Чор пиру чор тадбир аз шумо бошад ризо,
Нахли боғи умратон сарсабз боду пурсамар!

Гуфт Хайрандеш: Андар зиндагӣ ин оила
Бод равшанбахту равшанхона чун шамсу камар.

Нишот аз шодии ёрони чонӣ дидаму дидам,
Руҳи ёрони чонӣ арғавонӣ дидаму дидам.

Ҷамоли марду зан равшан, ҷаҳон дар ҷашми ман равшан,
Зиёию зиёро ҷовидонӣ дидаму дидам.

Ҷароғ ороиши ҳусни заминро осмонгун кард,
Ҷаҳонро дар либоси ориёнӣ дидаму дидам.

Фараҳмандӣ куну шодию хушҳолию хурсандӣ,
Ҳузури зиндагӣ дар шодмонӣ дидаму дидам.

Ман аз номехрубониҳои гардун кай кунам парво,
Ки дар ҳар як қадам номехрубонӣ дидаму дидам.

Азизон, лаззати умру ҳаловатҳои дунёро
Дар оромию тинчию амонӣ дидаму дидам.

Ватан аз гӯшаи имон, Ватан ҷон аст, Хайрандеш,
Чӣ ширин дар Ватан ман зиндагонӣ дидаму дидам.

Ҳар қадар фикр кунӣ, кори ҷаҳон бисёр аст,
Бадун неке, ки зи сар мегузарад, даркор аст.

Дар суҳан ой, ки мардум ҳама ҷо хомӯшанд,
Бош хомӯш, халоиқ ҳама дар гуфтор аст.

Ҳар ҷӣ душвор ба даст омад агар, осон шуд,
Ҳар ҷӣ осон бирасад, оқибаташ душвор аст.

Офарин бод бар он марди Худодод, ки ӯ
Шӯх чун Саъдию монанди Самак айёр аст.

Мисли ӯ ҳеч дигар мард наёмад ба ҷаҳон,
Чашми мардони ҷаҳон дар раҳи Рустам чор аст.

Ҷоҳи беҳуда накан рӯи раҳи Хайрандеш,
Дон, ки ҳам зираку ҳам оқилу ҳам ҳушёр аст.

Эй Худойи зулчалол, эй Холиқи Парвардигор,
Ломакону безавол, эй Холиқи Парвардигор.

Соҳиби хуршеду моҳу соҳиби арзу само,
Соҳиби чоҳу чалол, эй Холиқи Парвардигор.

Маст қон аз хамри ту, кавну макон дар амри ту,
Дар ду олам бемисол, эй Холиқи Парвардигор.

Пок кун доғи сиёҳу лутф кун сулҳу салоҳ,
Нест кун чангу ҷидол, эй Холиқи Парвардигор.

Бе ту мечӯям саробу бо ту мечӯям савоб,
Бо ту меёбам камол, эй Холиқи Парвардигор.

Қон ба ту дорад ниёзу сар ба ту орад намоз,
Дил ба ту доим кашол, эй Холиқи Парвардигор.

Бахш Хайрандешро, ин шоири дилрешро
Луқмаи поку ҳалол, эй Холиқи Парвардигор.

Худоё, оху сӯзам бахшу дардам бахшу обам кун,
Бидеҳ таъби баландам, шоири оличаномам кун.

Масал бо шеър мегӯям, ғазал бо меҳр мечӯям,
Кабобам кун, харобам кун, вале шоир ҳисобам кун.

Ба ман ағёр механдад, ки аз ман ёр меранчад,
Касе хандад, касе ранчад, ту рӯдори савобам кун.

Намон як қатра ғам зам дар дилам гардад, дар ин дарё
Ҳубобам кун, ҳубобам кун, ҳубобам кун, ҳубобам кун.

Расон бар гӯши хок аз файзи гулбонги фалаксайрам,
Рубобам кун, рубобам кун, рубобам кун, рубобам кун.

Каромат кун, ки бетобам, ба чашми кас наметобам,
Маро худ офаридӣ зарра, акнун офтобам кун.

Худоё, гоҳ бедорам, гаҳе хобам, чӣ ҳол аст ин?
Ту Хайрандеш бедору ту Хайрандеш хобам кун.

Ҳақ Худо бошад агар, бояд ба ҳақ бовар кунем,
Халқро Ҳақчӯву Ҳақпайванду Ҳақпарвар кунем.

Кинаро аз сина берун афканем, одам шавем,
Синаи бекинаро зеби сари минбар кунем.

Порсо бошему ирфонпарвару бомаърифат,
Аз Худо ёд оварему ёди пайғамбар кунем.

Ишқ бошад дар дили ёрону имон дар амон,
Умр ширин аст, онро боз ширинтар кунем.

Эй хуш он умре, ки дар айши қаноат бигзарад,
Кай назар бар ҳишмату бар чоҳи Искандар кунем.

Тар кунад дилҳои ёрон аз ғазал, аз шеъри тар,
Ҳалқи Хайрандешро аз оби Кавсар тар кунем.

Хайри Худо, Худо бигӯ, бе хиради Худо машав,
Пушти дари Худо бишав, пушти дари гадо машав.

Рӯ ба раҳи хирад бирав, хоса Худо барад, бирав,
Бандаи бохирад бишав, з-аҳли хирад ҷудо машав.

Ќурми ту ҳаст беҳисоб, фаҳмишу донишат хароб,
Аз раҳи фитна рӯ битоб, дар хатару бало машав.

Чанд кунӣ ту ман-манӣ, нестӣ аз хирад ғанӣ,
Беҳуда чон чӣ меканӣ, саркашу беибо машав.

Хез, ба роҳи рост рав, рост бигӯву ҳақ шунав,
Рост биёр нав ба нав, рост бишав, хато машав.

Дар сари нанг сар супор, фитна ба фитнагар супор,
Ҳамраҳи аҳли дил бишав, ҳамраҳи фитнаҳо машав.

Хайри Худо, баҳори дил хандад аз обшори дил,
Тоза шавад ғубори дил, дур зи базми мо машав.

Аз ҳама ганчи ҷаҳон болост Қуръони шариф,
Беҳтарин ганчинаи дунёст Қуръони шариф.

Дидаҳоро нур бахшад, синаҳоро равшанӣ,
Рӯшноибашшу рӯҳафзост Қуръони шариф.

Нур мерезад зи рӯи марди Қуръонхон мудом,
Поку беолоишу зебост Қуръони шариф.

Сураи Қуръон муқаддас, ояти Қуръон азиз,
Раҳкушову раҳнамои мост Қуръони шариф.

Як қалам, як дил, як имон, як тариқат, як забон,
Як Худои меҳрубон, яктост Қуръони шариф.

Мужда, эй Ҳофиз, ки Хайрандеш қуръонхон шудааст,
Мебарад моро ба роҳи рост Қуръони шариф.

Соли 2010

Бимон маро, ту бимон, қарзи худ адо кунамо,
Мабар маро, ту мабар, сачда бар Худо кунамо.

Бидеҳ ту роҳ нишонам, ки то ба сар давамо,
Бигир дасти маро, то туро дуо кунамо.

Ба гӯши одаму олам садо бикун, эй дӯст,
Агар садо накунӣ, мон, ки ман садо кунамо.

Атову лутфи Худо беш аз гуноҳи ман аст,
Равам ба роҳи Худо, бок не, хато кунамо.

Қадам ба роҳи шариат намонам ар, эй чон,
Туро барам ба кучо, хешро кучо кунамо?

Худо як асту шариат ҳақ аст, Хайрандеш,
Ҳазор сачда ба даргоҳи Мустафо кунамо.

Ман душманӣ ба марди мусулмон намекунам,
Ман дӯстӣ ба мардumi шайтон намекунам.

Аз дӯст пеши халқ шикоят намебаранд,
Ёрон маро кушанд ҳам, афгон намекунам.

То сарватам ғам аст, бадавлат намешавам,
То давлатам кам аст, кам исён намекунам.

Дигар гуноҳи хеш намепӯшам аз рақиб,
Дигар савоби хеш намоён намекунам.

Шайтон, паи фирефтани Хайридин маё,
Ман тарки ишқу иффату имон намекунам.

Ин чӣ даврест, ки дар чархи фалак мебинам,
Осмон кунфаякун то ба Самак мебинам.

Ҳар кучо мегузарам, васвасае, валвалае,
Ҳар кучо менигарам, кӯрнамак мебинам.

Ишқ шуд хору ҳавас мурду ҳаё рафт ба бод,
Лофи полез мазан, лош палак мебинам.

Махзану мансабу минбар ҳама дар дасти рақиб,
Дӯстонро ҳама дар шубҳаву шак мебинам.

Маътали лутфи Худоянд магасмардумакон,
Домҳо дар қафаси тортанак мебинам.

Аз ҳаво шамшамаи мӯру малах мерезад,
Кай дигар шаъшаъаи ҳуру малак мебинам?

Эй Худо, хусрав агар лутф ба шоир накунад,
Ошиқонро ҳама дар чашми ту як мебинам.

Соли 1992

Кори дунё рафта-рафта-рафта осон мешавад,
Рафта-рафта номусулмон ҳам мусулмон мешавад.

Подшоҳони ҷаҳон адлу адолат гар кунанд,
Ризқи мову рӯзии онҳо фаровон мешавад.

То нафас дар рафтуо бошад, умеди зиндагист,
Мӯр ҳам аз рафтуо хеши Сулаймон мешавад.

Обунондорат Худо кард, обу нон деҳ халқро,
Обрӯи одамӣ аз обу аз нон мешавад.

Марди некӯкор ҳар ҷо мешавад бологузар,
Ҳар кӣ кори бад кунад, охир пушаймон мешавад.

Худнамоиҳо нишони давлату дорандагист,
Пул набошад, одам аз ҳамсоя пинҳон мешавад.

Ҳар кучо шӯхеву шайтонест, дорад эътибор,
Ох, Хайрандеши мо ҳам шӯху шайтон мешавад.

Рӯи дунё пур зи пайвандону ёрони ман аст,
Беҳтарин ёрон вале дар хоки Эрони ман аст.

Пири ман Ҳофиз, гувоҳам Ҳазрати Парвардигор,
Ишқи Эрон дар забону дар дилу ҷони ман аст.

Худ ба худ месӯзамаш, меноламаш, мегирямаш,
Сабз марзи Ориён аз файзи борони ман аст.

Ташна мондам, гушна мондам, обу нонам кас надод,
Зинда мондам, сад хиёбон дар биёбони ман аст.

Зиндагӣ хурмои ширин буд, шуд бодоми талх,
Чормағзи бандагӣ дар зери дандони ман аст.

Ҳушу ёди ман фақат банд аст бар Парвардигор,
Бандаам, озодие дорам, ки Қуръони ман аст.

Ҳар субҳ баланд ояд шеъри шафақи Машҳад,
Ҳар шеър муносиб нест андар варақи Машҳад.

Фирдавсию Аттору Хайём дар ин марз аст,
Эй марди сухан, омӯз аввал сабақи Машҳад.

Баргаштани мо мушкил, фардо ту, ки боз оӣ,
Хун гирия макун, хуршед, андар фалақи Машҳад.

Шаб мегузарад, Машҳад бенур намонад,
Гул дар табақи Машҳад, равшан рамақи Машҳад.

Зулмотнишин об аст, эй Хизр, чӣ мечӯиш?
Худ шеъри сафед ояд аз ҳар шабақи Машҳад.

Сомонию сосонӣ раҳ бурд ба осонӣ,
То ҳаст хуросонӣ халқу халақи Машҳад.

Оғояки Хайрандеш, беҳуда макун дил реш,
Нӯшоба нагардад шахд, эй чон, ба ҳақи Машҳад.

Худоё, деҳ ба ман тобу таби Эмоми Аъзамро,
Ки омӯзам китобу мактаби Эмоми Аъзамро.

Ҷаҳон мадҳуши муслимҳо, расон бар гӯши муслимҳо
Хату фатвову «Ё Раб – Ё Раб»-и Эмоми Аъзамро.

Замину осмон равшан, дили халқи ҷаҳон равшан,
Фурӯзонтар бигардон кавкаби Эмоми Аъзамро.

Агар аз файзи рӯзаш баҳравар гардем, хушбахтем,
Ба мо деҳ лаззати як дам шаби Эмоми Аъзамро.

Шариат мешавад марғуб, шароит мешавад матлуб,
Ҷаҳон фаҳмад ба шарте матлаби Эмоми Аъзамро.

На шоҳаншоҳу не ҳоҷӣ, на Мавлонову не мулло
Надорад кас ба дунё мансаби Эмоми Аъзамро.

Надорад қасру молу давлати дунё, вале дорост,
Ки Хайрандеш дорад мазҳаби Эмоми Аъзамро.

Шамъ дар шабистонам, Ҳазрати Амирҷонам,
Подшоҳу султонам, Ҳазрати Амирҷонам.

Ман, ки гӯлу гумроҳам, дил ба ёди Аллоҳам,
Бош ту ниғаҳбонам, Ҳазрати Амирҷонам.

Дил зи хамри ту махмур, ҷон ба ҷони ту масрур,
Қуввати дилу ҷонам, Ҳазрати Амирҷонам.

Омадам ба ин даргоҳ, ло илоҳа иллаллоҳ,
Муъмину мусулмонам, Ҳазрати Амирҷонам.

Ҷони ман ҳалокат бод, поктар ба хокат бод
Ҳоки поки Хатлонам, Ҳазрати Амирҷонам.

Дур аз канорат ман, аз бари мазорат ман
Як қадам наместонам, Ҳазрати Амирҷонам.

Бе ту ҷону дил шуд реш, раҳм кун ба Хайрандеш,
Дилкашолу пазмонам, Ҳазрати Амирҷонам.

Эй мири мири мирон, чон масти хоки кӯят,
Эй пири пири пирон, ман зиндаам ба бўят.

Аз остони Хатлон то хокдони Эрон,
Аҳли тавофу имон сармаст аз сабӯят.

Дар хобу дар хаёлам чӯёи он чамолам,
Ман ташнаи висолам, боре намой рӯят.

Моем дар паноҳат, дорад Худо нигоҳат,
Эй нуриҲақ ба роҳат, эй майли мо ба сӯят.

Ҳон, эй Алии Сонӣ, эй Мири Ҳаммадонӣ,
Эй олами маонӣ, олам дар орзуят.

Гирад сабақ каму беш, бегона мешавад хеш,
Аз ўст, Хайрандеш, иқболу обрӯят.

Шаб хоб дидам селай гунчишкаки паркандаро,
Якбора карданд он ҳама дунболагирӣ бандаро.

Ман лек шахпар доштам, худро яке бардоштам
В-андар замин бигзоштам он селай шармандаро.

Ҳон, эй Худои зулчалол, Парвардигори лоязол,
Имрӯз торик аст бас, равшан бикун ояндаро.

Давлат мадеҳ бар кӯрҳо, очиз магардон зӯрҳо,
Аз мо бубар бар дурҳо ин рӯзҳои гандаро.

Соли 1991

Аё замонаи чангу чидолу чаҳду фасод!
Бирав, ки бар падарат сад ҳазор лаънат бод!

Кухандиёри маро доманест олуда,
Кучост домани кӯҳе, ки ман кашам фарёд?

Дареғ меҳурам аз ин замонаи ноаҳл,
Дареғ меҳурам аз ин чаҳони сустниҳод!

Дигар чӣ чои шунидан, дигар чӣ чои сухан,
Ки радди маърака ҳам маърака кунад обод!

Кучост миллату мазҳаб? Кучост аслу насаб?!
На монда тоҷи каёнӣ, на монда тахти Қубод!

Кучост қувваи бозу? Кучост қудрати ишқ?
На монда гурзи Таҳамтан, на тешаи Фарҳод!

Баҳуш бошу биё, шав хамӯш, Хайрандеш,
На монда қимати шоир, на қадри истеъдод!

Соли 1992

Эй яккаву якдона, Исмоили Сомонӣ,
Шоҳаншаҳи фарзона, Исмоили Сомонӣ.

Асри ту тилоӣ буд, қасри ту тилоӣ буд,
Эй олами афсона, Исмоили Сомонӣ.

Эй асли ту асли мо, эй насли ту насли мо,
Эй монда ба бегона, Исмоили Сомонӣ.

Шуд кавну макон вайрон, шуд давру замон вайрон,
Эй ганҷ ба вайрона, Исмоили Сомонӣ.

Бадҳоҳи ту вожун аст, номи ту ҳумоюн аст
Дар масҷиду майхона, Исмоили Сомонӣ.

Нури ту ҳувайдо шуд, хуршеди ту пайдо шуд,
Шукронаву шукрона, Исмоили Сомонӣ.

Бе ту сари Хайрандеш, пову пари Хайрандеш
Дар кундаву завлона, Исмоили Сомонӣ.

Шоирам, шоир, забони ман забони миллат аст.
Ман барои миллату миллат бароям қимат аст.

Шоирам, шоир, забони ман забони зиндагист,
Илллати миллат бувад, гар дар забонам иллат аст.

Шом меафтад бар он қавме, ки хомӯш асту хом,
Субҳ он чо медамад, дар ҳар кучое суҳбат аст.

Чист шеър кист шоир? Ҳар кӣ мепурсад, бигӯ:
Шеър давлат ҳасту шоир марди соҳибдавлат аст.

Як тараф булбул ба чаҳ-чаҳ, як тараф оҳу ба тоз,
Боғи шеър шоирӣ хушсабзаву хушнакҳат аст.

Эй ки сангам мезанӣ, охир ба чангам мезанӣ,
Ҳеч медонӣ, ки гуфтанд: осие бо навбат аст.

Ҳар кӣ шоир ҳаст, дар гирдаш ҳазорон дому чох,
Ҳар кӣ Хайрандеш бошад, дар қафояш ғайбат аст.

Меҳри шеърӯ шоирӣ дар синаи мо ҷо шавад,
Шеъри мо ҳам кош мисли шеъри Мавлоно шавад.

Аз парешонӣ чӣ ҳосил, аз пушаймонӣ чӣ суд?
Мӯлиёну Оби Рукнобод як дарё шавад.

Бӯи дӯзах дорад он ҷо, ки надорад бӯи шеър,
Ҳар кучо шеър аст, он ҷо чаннатулмаъво шавад.

Ҳар кӣ донад қадри шоир, қадри ӯ донад Худо,
Ҳар кӣ қадри шеър донад, қадрдони мо шавад.

Шеър ҳам дорад намак, моро маранҷон, эй амак,
Ҳар кӣ қадри мо надонад, оқибат расво шавад.

Аблаҳонро гир, эй хоку бузургонро бидех,
Қадри шоир, қадри дин, қадри сухан боло шавад.

Оҳ, Хайрандеш, як шаб кош дар базми ғазал
Рӯдакӣ бо чангу уду барбаташ пайдо шавад.

Соли 1990

Эй Ҳилолӣ, ёри ман ҳам тарки ёрӣ мекунад,
Дастӣ ёрӣ дех, ки бар ман душворӣ мекунад.

Зӯри бозуят кучо шуд, нангу номусат кучост?
Хез, Рустам, Рахшро мардум саворӣ мекунад.

Дар бағал Сино, табиб аз Ғарб мечӯяд агар,
Шарқро гӯ: То абад бемордорӣ мекунад.

Ў ба базми мо намеояд, мағӯ ҳарфе дигар,
Ё ки одам нест, ё ки хоксорӣ мекунад.

Об агар садпора гардад, боз бо ҳам ошност,
Ховалингӣ бӯи ғармию ҳисорӣ мекунад.

Дилсиёҳони чаҳон моро сияҳдил кардаанд,
Аҳриман бо хуну мағзи мо наҳорӣ мекунад.

Ёр, наздаш рав, табассум ҳадя бинмо, бӯса дех,
Чашми Хайрандешро бингар, ки зорӣ мекунад.

Соли 1992

Ҳофизу Саъдию Бедил, Рӯдакию Мавлавӣ
Кош чамъ оянд гирди суфраи солинавӣ.

Базми чамшедӣ биёроянду дил созанд об
Бо дубайтӣ, бо рубой, бо ғазал, бо маснавӣ.

Рӯдакӣ аз пирияш дигар шикоят кай кунад,
Пандҳо гӯяд, ки гардад орифонро дил қавӣ.

Мавлавӣ бигзор садри базму назми мо шавад,
Чунки кард эҷод Қуръон бо забони паҳлавӣ.

Вақти покӯбию дастафшонию Ҳофиз ба шавқ
Ҳазли ширин аз лабони шайх Саъдӣ бишнавӣ.

Хешро Бедил кушояд байт-байту банд-банд,
Завқ бошад базми моро бо чаҳони маънавӣ.

Кош Хайрандеш ҳам хонад ғазал, гӯшаш кунанд
Ҳофизу Саъдию Бедил, Рӯдакию Мавлавӣ.

Соли 1990

Пандат саропо дур, дуруд, устод Рӯдакӣ,
Пандофтоби Панҷрӯд, устод Рӯдакӣ.

Савту мақомат ҷонфазо дар базми хусравон
Бо барбату бо ҷангу уд, устод Рӯдакӣ.

Ҷовид бод ҳикматат, додӣ ба миллатат
Радномаи шеърӯ суруд, устод Рӯдакӣ.

Равшан баҳору боғи ӯ, равшан ҷароғи ӯ,
Боғу баҳору гул сутуд устод Рӯдакӣ.

Ганҷи сухан арзиш гирифт, арбоб дар шигифт,
Қадри зари ҳикмат фузуд устод Рӯдакӣ.

Равшан ҷамоли Рӯдакӣ аз офтоби фазл,
Зулму ғаму зулмат зудуд, устод Рӯдакӣ.

Шеърат мунаввар сарбасар аз Ишқу аз Хирад,
Эй ишқу фазлат беҳудуд, устод Рӯдакӣ.

Ҳар кӣ Фирдавсӣ бихонад, нек бошад, хоҳ зишт,
Сайр хоҳад кард рӯҳи ӯ ба Фирдавси бихишт.

Дар диёри мо зи чашми эътибор афтодаанд
Каъбаву бутхонаву дайру калисову куништ.

Дар Бухоро кохҳо сар бар фалак афрохтанд,
Дар Душанбе бар сари хушкам занад борони хишт.

Дар хичолат монд бояд оташу оинаро,
Пок бояд дошт ишқу иффату ному сиришт.

Шиква аз бобои деҳқон дорам, эй олампаҳо,
Дар дили тоҷик, вовайло, ки тухми кина кишт.

Чамъ бояд кард аҳли байти Хайрандешро,
К-имшаб аз дарду алам назми парешон менавишт.

Соли 1992

Ҳарфе мазан аз шӯрии пешонии тоҷик,
Воқиф най аз рози парешонии тоҷик.

Тоҷик пароканда аз он аст ба дунё,
То паҳн шавад хилқати раҳмонии тоҷик.

Овоз бароред, чӣ хомӯшу қароред,
Афғонию тӯронию эронии тоҷик?

Қавмест ба Амрик, гурӯҳест ба Гирмон,
Исроилу Чин чоӣ ғазалхонии тоҷик.

То меҳр нагардад каму шодӣ нашавад ғам,
Тоҷик, биё, зуд ба меҳмонии тоҷик.

Сармастият аз накҳати Ваҳдат ба машом аст,
Эй вориси Исмоили Сомонии тоҷик.

Ман Хайридинам, шоири хушбахттаринам,
Дорам ғазали сабки хуросонии тоҷик.

Соли 1993

Хоҳам, ки чуз осудагию ханда набошад,
Чамъийяти тоҷик пароканда набошад.

Хоҳам, ки набошад ба Ватан ҳилаву найранг,
Нокас ба касе, кас ба касе банда набошад.

Онро, ки набошад хираду илму адолат,
Дар маҷлиси олий намоянда набошад.

Тӯтӣ чӣ шакархост ба минқори саломат,
Товус чӣ зебост, чу парканда набошад.

Андешаи ҳар кас, ки бувад хайр ба олам,
Бо мост, агар таҳти дилаш ганда набошад.

Эй дӯст, агар омадаӣ аз раҳи ёрӣ,
Эй пой ту аз кишвари мо канда набошад.

Соли 1994

Сӣ сол пур аз омил, сӣ сол пур аз омор,
Сӣ аср баробар нест зинҳор ба ин сӣ сол.

Сӣ сол таҳаммул буд, сӣ сол таҷаммул буд,
Сӣ сол набуд ошӯб, сӣ сол набуд ҷанҷол.

Сӣ сол, ки Ваҳдат буд, Ваҳдат гули давлат буд,
Сӣ сол Ватан гул қард аз нақҳати Истиклол.

Будем ҳама оқил, будем ҳама очил,
Будем ҳама фоил, будем ҳама фаъол.

Тоҷик ба шаб маҳ ёфт, тоҷик шаҳаншаҳ ёфт,
Эмомалии Раҳмон – ганҷинаи беамсол.

Дар ҳошияи таърих бо оби тило сабт аст
Иҷлосияи қисмат, Иҷлосияи иқбол.

З-ин қисмату з-ин иқбол кун тантана, Хайрандеш,
Парвози ту то бошад парвози мутантанбол.

Тоҷикистонро чу Мисру Чину Руму Рай кунем,
Ёд аз Чамшеду Ковусу Кубоду Кай кунем.

Асрҳое аз чудоиҳо шикоят кардаем,
Шаркро даъват ба Ваҳдат аз тилисми най кунем.

Олами фонӣ намеарзад барои душманӣ,
Душманӣ ҳар кас кунад, мо дӯстӣ бо вай кунем.

Мо мувофиқ дӯст мечӯем дар серӯза умр,
Ошноӣ бо мунофиқмардумон то кай кунем?

Ишқ агар яздонӣ ояд, Яздгирдафкан шавем,
Май агар ирфонӣ ояд, кӯзаҳо пурмай кунем.

Сер аз дидори ҳам гардему аз гуфтори ҳам,
Махфилу базму зиёфатҳои пайдарпай кунем.

Муждаи форум расид аз форуми байналмилал,
Шайхи Хайрандешро Шамсулҳақи Шанхай кунем.

Соли 1999

Аз ин дашти чунун хандида рафтӣ,
Аз ин хунозмун хандида рафтӣ.

Ду рухсор арғувон, сад доғ дар дил,
Зи дунё лолагун хандида рафтӣ.

Забондон будиyo зеби замона,
Вале зору забун хандида рафтӣ.

Шукӯху шахсутун будӣ ба Кӯлоб,
Чу кӯхи Бесутун хандида рафтӣ.

Замину осмон мегиряд имрӯз,
Бигӯ, шоир, ту чун хандида рафтӣ?

Вализода магар кардат ишорат,
К-аз ин дунёи дун хандида рафтӣ?

Чу Хайрандеш олам хун бигиряд,
Ту, эй устод, хун хандида рафтӣ.

Об шуд қанди даҳонам аз наботи «Шашмақом»,
Бахшадам умри абад оби ҳаёти «Шашмақом».

«Шашмақом» аст эътимоду эътирофу эътибор,
Эй наҷоти миллати тоҷик наҷоти «Шашмақом».

Миллати соҳибхирад андар фазои табъу зеҳн
Умрҳо парвоз дорад бо қаноти «Шашмақом».

Сайр бояд кард равшан, то ба фаҳми он расӣ
Дар Бухорову Самарқанду Ҳироти «Шашмақом».

Хайрандешо, ту дар ҳар савти он андеша кун,
Мушкил осон мешавад аз мушкилоти «Шашмақом».

Дошт наботу ангубин
Тори Ака Шарифи мо,
Ҳасрату дарди ону ин
Бори Ака Шарифи мо.

Савти дутори ӯ дигар,
Нолаи зори ӯ дигар,
Ними чаҳон буданд зор
Зори Ака Шарифи мо.

Поку накӯсиришт буд,
Нағмаи ӯ биҳишт буд.
Дошт мудом эътибор
Кори Ака Шарифи мо.

Бори дигар ба ҳурматаш,
Боди баҳори санъаташ,
Нек нигар, ки гул будаст
Хори Ака Шарифи мо.

Аз Камароб анор рафт,
«Гулсуман»-у баҳор рафт,
Бош, Худои меҳрубон,
Ёри Ака Шарифи мо.

Аз пеши назар чашми нами Одина Ҳошим
Ҳаргиз наравад, во алами Одина Ҳошим.

Кофарфалаки маст кучо буд хабардор
Аз оҳи дили дамбадами Одина Ҳошим?!

Олам ҳама буд волаи ӯ, нола кун, эй най,
Одам ҳама доғ аз адами Одина Ҳошим.

Миллат варам оварду дар ин хок нагунчид,
З-он буд варамтар варами Одина Ҳошим.

То хор накарданд суханрову ғазалро
Кай дид фалак пушти хамаи Одина Ҳошим?!

Дигар ту маҷӯ марди ғазалхону фалаксайр,
Бас, бас, ки дигар буд ҳашамаи Одина Ҳошим.

Оҳуи ғазалро бирамондем, Худоё,
Убол буд, эй халқ, рами Одина Ҳошим.

Тоҷик агарчанд ки дорад ғамаи бисёр,
Талх асту ҷигарсӯз ғамаи Одина Ҳошим.

Соли 1993

Барқ омаду раъд омад овози Зафар Нозим,
Анҷом надорад ҳеч оғози Зафар Нозим.

Начвои дигар дорад, мачрои дигар дорад
Ҳам сӯзи Зафар Нозим, ҳам сози Зафар Нозим.

Гунчишкаку чӯликак, кавгак ҳама дар парвоз,
Як умр уқобӣ буд парвози Зафар Нозим.

Сад оина, сад оин, дар ҳар ғазалаш озин,
Дар базми шаҳон шоҳин шахбози Зафар Нозим.

Ҳар базм ба ҳар маҳфил таъсир кунад бар дил,
Таъсир ба чон дорад алфози Зафар Нозим.

Дар авчи баландаш бин сад муъчиза, Хайрандеш,
Оқиз накунад фаҳми эъҷози Зафар Нозим.

Дилам чун доғ месӯзад ба ёди Абдуло Назрӣ,
Ки поку нарму равшан буд ниҳоди Абдуло Назрӣ.

Ба пиндору ба гуфтору ба рафтораш балад будем,
Муҳаббат буд, садоқат буд билоди Абдуло Назрӣ.

Аҷаб мерос доранд аз падар Исмоилу Давлат,
Ки буд ҳамроҳи фарзандон ситоди Абдуло Назрӣ.

Ҷавонон ғофиланд аксар зи илми шеъру мусиқӣ,
Бувад ибрат ба навроҳон саводи Абдуло Назрӣ.

Илоҳӣ Тоҷикистон ҷовидон андар амон бошад,
Ки тинчию амонӣ буд муроди Абдуло Назрӣ.

Ту тоҷикона ёдаш кун, ки дар Дарвоз, Хайрандеш,
Ба миллат буд маҳкам эътиқоди Абдуло Назрӣ.

Шоирам, як хеши дури дури дури Қӯрабек,
Қони ман маст аст имрӯз аз ҳузури Қӯрабек.

Меҳри ёрон, меҳри мардум, меҳри мо гунчидааст
Дар дили софу сафеди чун булӯри Қӯрабек.

Мешавад меҳрам баланду мешавад шеърм баланд,
Шеър гар гӯям баробар бо шуури Қӯрабек.

Офтобаш боз аз нав шуд ҳувайдо, эй Ватан,
Заҳроро позаҳр мегардад зуҳури Қӯрабек.

Қон ҳаловат кай барад аз миллати хому хатал,
Бояд онро пухт аз нав дар танӯри Қӯрабек.

Дорад ӯ дар як табассум сад хазорон офтоб,
Осмонҳо мешавад равшан ба нури Қӯрабек.

Қӯрҳо ночӯр мегарданду Хайрандеш гуфт:
Қӯр мемонад вале як умр чӯри Қӯрабек.

Бин тантанаи чаноби Гурминч,
Тору ғичаку рубоби Гурминч.

Зан доира, то васеъ гардад
Зардавраи инқилоби Гурминч.

Як умр дар осмони санъат
Парвоз кунад уқоби Гурминч.

Чамъоварии рубобу асбоб
Буд шоҳамали савоби Гурминч.

Шуд хонаи ӯ нишотхона,
Бин заҳмати беҳисоби Гурминч.

Точик ҳақиру бенаво нест,
Як хона наво ҷавоби Гурминч.

Бедор шудем, Хайрандеш,
Аз шуълаи офтоби Гурминч.

Москва шаҳри базебу дилкашу ноёб ҳаст,
Шаҳри айшу нӯшу рақсу валсу хӯрду хоб ҳаст.

Москва дорад Кремлу кохҳои бешумор,
Ҳар қадам эъҷоз ё афсонае дар хоб ҳаст.

Шаҳри метрову трамвай, корвонҳои қатор,
Ҳар кучо шаҳрест, пеши ҳусни ӯ бетоб ҳаст.

Шаҳри ақлу шаҳри ишқу шаҳри базму шаҳри разм,
Шаҳри меҳнат, шаҳри роҳат, шаҳри шуҳратёб ҳаст.

Шаҳри нангу шаҳри ному шаҳри дунёи ҳавас,
Шаҳри ориф, шаҳри олим, шаҳри шоирбоб ҳаст.

Майфурӯшонаш зиёду боданӯшонаш зиёд,
Маст чони мардумаш аз бодаҳои ноб ҳаст.

Москва хуб аст, эй оғои Хайрандеш, лек
Сад баробар хубтар аз Москва Кӯлоб ҳаст.

Мулки Кӯлобам, ҳавои кӯҳу сахроят сара,
Дар ҷаҳон мислат надидам мулки зебоманзара.

Сарфарозӣ карда як сӯ Ховалингу Даштиҷум,
Паҳн доман карда менозад ба як сӯ Данғара.

Ҳочамуъмин як тараф обод мегирад туро,
Як тараф гирад туро обод Эмоммаскара.

Аз баландӣ бар баландӣ дида одат кардаем,
Аз Сарихосор метобад фарози Кодара.

Аз тамошо сер чашми ман нагардад ҳеҷ гаҳ,
Пои ман дар пуштаҳо ҳаргиз нагардад бефара.

Ман наменолам, агарчи аз ту, эй чархи фалак,
Дар дилам доғ асту дар по захму дар пуштам яра.

Гар ту, Хайрандеш, шоир бошӣ, он сон гӯ ғазал,
Валвалак дар валвала ояд, зи Шар-Шар шаршара.

Эй нишон аз бостон, Кӯлоби ман,
Зеби садҳо дoston, Кӯлоби ман.

Нахли ман андар канорат сабз шуд,
Боғшаҳри беҳазон, Кӯлоби ман.

Шаҳри хушрӯ, шаҳри хушбӯ, шаҳри ишк,
Шаҳри зебодухтарон, Кӯлоби ман.

Дар канорат як замон ошиқ будам,
Шаҳри ишқу ормон, Кӯлоби ман.

Бо кадом оҳанг тавсифат кунам?
Чони чонон, чони чон, Кӯлоби ман.

Шод бошу дер зӣ, монанди ту
Нест чое дар чаҳон, Кӯлоби ман.

Худ биҳишти ҳаст Хайрандеши мо,
Эй биҳишти човидон, Кӯлоби ман.

Таъми дигар дорад обу нони шаҳри Бохтар,
Шукри нону шукри дастархони шаҳри Бохтар.

Мекунад афзун ба олам чуду эҳсону карам
Ҳишмати бозору бозургони шаҳри Бохтар.

Ҳар кӣ аз болои Теппа як назар афканд, гашт
Волаву дилбаставу ҳайрони шаҳри Бохтар.

Чӯйбору чӯи Хонум ғояти ҳусни малех,
Шоҳбайти нузҳату эҳсони шаҳри Бохтар.

Васфи шаҳри мо бичӯ з-афсонаҳои Шаҳрзод,
Садқаи дасти хунармандони шаҳри Бохтар.

Ҳар кӣ обу нони шаҳри Бохтар як бор хӯрд,
Мешавад як умр ӯ пазмони шаҳри Бохтар.

Эй азизон, гардиши чархи фалак пайванд кард
Чони Хайрандешро бо чони шаҳри Бохтар.

Шаҳри Қўрғонтеппа – шаҳри ормони мардумӣ,
Меҳршаҳре нест мислат, меҳрубони мардумӣ.

Меҳри мардум бо ту тавъам ҳаст чун чону чигар,
Мардум аз они ту ҳасту ту аз он мардумӣ.

Ризқи Қўрғонтеппа бисёр аст, мегӯянд халқ,
Шаҳри рӯзибахшу ризқу обу дони мардумӣ.

Чун ту мискинпарвару бечорапарвар нест шаҳр,
Ман чӣ гӯям, беш аз ин васфат, ки ҷони мардумӣ.

Ноумед аз остонат ҳеч муҳтоҷе нарафт,
Шаҳри як каф гандуму як луқма нони мардумӣ.

Ҳеч шаҳре дар ҷаҳон чун ту ғами мардум нахӯрд,
Шаҳри Қўрғонтеппа шаҳри қаҳрамони мардумӣ.

Дод Қўрғонтеппа Хайрандешро ҷо дар чигар,
Тарчигар шуд шоири ширинбаёни мардумӣ.

Ду дил дар пайкари эҷод – Қўрғонтеппаву Кўлоб,
Ду сар дар ҷисми истеъдод – Қўрғонтеппаву Кўлоб.

Ду по дар чустучӯи бахт, ду ҳамқисмати сарсахт,
Ду ғам, ду нола, ду фарёд – Қўрғонтеппаву Кўлоб.

Гаҳе мағлуб дар шайтон, гаҳе шайтон ба хун ғалтон,
Ғамободу тарабобод – Қўрғонтеппаву Кўлоб.

Ду дасти хайр, ду Ҳотам, ду гурди зӯр, ду Рустам,
Ду марди ишк, ду Фарҳод – Қўрғонтеппаву Кўлоб.

Ду тори талхи ширинчӯр, ду дарё дар диёри нур,
Ду фарҳангошноиршод – Қўрғонтеппаву Кўлоб.

Ба ҳам як аҳлу қавму байт, ду шахмисраъ ба як шахбайт,
Туро ман кардаам азёд – Қўрғонтеппаву Кўлоб.

Душанбедӯст Хайрандеш гӯяд ҳар замон бо хеш:
Ҳаётам бе шумо бар бод – Қўрғонтеппаву Кўлоб.

Хати зебо, хати хоно, хати хатҳо хати тоҷик,
Чаҳолатро тамоман хат задем аз қисмати тоҷик.

Ба тоҷик ҳар балое ояд аз бегонагон, сахл аст,
Ниғаҳ дорад Худо тоҷикро аз офати тоҷик!

Ғазалро парчами сулҳи чаҳон бояд кунам имрӯз,
Қасам хӯрдам, қасам, ёрон ба номи миллати тоҷик.

Биё, шоир, ба лаҳни тоҷикӣ ширинкаломӣ кун,
Дилам тар мешавад, бегуфтугӯ, дар суҳбати тоҷик.

Кадомин рӯз Хайрандеш хушбахт аст дар дунё?
Кадомин рӯз мешуд ғайри рӯзи Ваҳдати тоҷик?!

Гаҳе бомеҳр, гаҳ бемеҳр, авзоъат зимистонист,
Намефаҳмам! Кӣ мефаҳмад? Муаммои ту чисонист.

Маро хоҳӣ, ки ҳар дам байни мардум обрӯ резӣ,
Магар худро ту медонӣ, чӣ қисматҳои пешонист?

Чунон дар Тоҷикистон дар ҳама дунё табодул ҳаст,
Дигарҳо узбакистонӣ, вале Чумъа намангонист.

Гумонҳое, ки мебурданд, охир душманам карданд,
Фалокат аз фалак дидам, валекин қасд фармонист.

На мардум рӯзи хӯш дорад, на шоҳаншоҳ дар олам,
Бад-ин сон ҳоли халқу ҳоли шоҳони хуросонист.

Манам шоир, парешонам, чиҳо гӯям, чиҳо монам,
Ки гуфтанд охири ҳар кор дар дунё пушаймонист.

Агар гардун риёӣ аст, тамаддун ориёӣ аст,
Бузург Эмомалӣ Раҳмону Исмоили Сомонист.

Соли 2004

Илму фазлу ақли Сино, ишқи Мачнун зинда бод!
Ҳиммати Фирдавсию фарри Фаридун зинда бод!

Рӯдакию чангу уду барбату шеъру суруд,
Наср ибни Аҳмаду дарёи Қайхун зинда бод!

Рехт хуни Тоҷикистон, осмон омад ба қон,
Ин рағу ин миллату ин хоқу ин хун зинда бод!

Ҳамд бар Одина Ҳошим, бар Зафар Нозим сано,
Тоҷикону Тоҷикистони ҳумоюн зинда бод!

Лутфи Саъдию Ҳилолӣ аз асал ширинтар аст,
Бо сухан ҳар кас, ки моро кард афсун, зинда бод!

Мардуми бекинаи олам, ҳама омин кунед,
Шеъри Хайрандешу меҳри чархи гардун зинда бод!

Соли 1995

Умри одам гоҳ чамъу гоҳ парешон бигзарад,
Зиндагонӣ гоҳ, мушкил, гоҳ осон бигзарад.

Пас, чаро бояд кашидан миннати ҳар косалес,
Рӯз агар бо косаи обу лаби нон бигзарад?

Лаънати дунё ба он қавме, ки аз пушти тамаъ
Рӯ ба дини дигар орад, ё зи Қуръон бигзарад.

Дар наистон оташ афтодасту мурғон дар фиғон,
Шери нар хашм оварад, чун аз наистон бигзарад?

Чон азиз аст, эй бародар, дар талоши рӯзгор,
Дар сари номус мард оне, ки аз чон бигзарад.

Хайрандешо, машав беҳуда дар фикри сафар,
Умри тоҷик беҳ, ки андар Тоҷикистон бигзарад.

МУНДАРИЧА